

Hôm Nay Tướng Quân Muốn Tạo Phản

Contents

Hôm Nay Tướng Quân Muốn Tạo Phản	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27
7. Chương 7	32
8. Chương 8	37
9. Chương 9	44
10. Chương 10	47
11. Chương 11: Phiên Ngoại Trọng Sinh Hoa Ở Thiên Nhai	50

Hôm Nay Tướng Quân Muốn Tạo Phản

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, đam mỹ, cổ đại, SE chính văn He phiên ngoại, sinh tử, ngược luyến, cung đình, 1v1. Edit: Mieu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hom-nay-tuong-quan-muon-tao-phan>

1. Chương 1

Tiểu thiếu gia của gia tộc quyền thần đệ nhất thiên hạ ra cửa chơi, tùy tay cứu một tiểu khát cái trọng thương xém chết.

Tiểu khát cái nhìn tiểu thiếu gia cao quý kiêu nộ xinh đẹp, nói: “Nếu có một ngày ta công thành danh toại quyền khuynh thiên hạ, có thể cưới người làm vợ hay không?”

Tiểu thiếu gia nhỏ giọng nói: “Thật ngại quá a, không được.”

Mỗi tình sâu nặng đầu tiên của tiểu khát cái bị tiểu thiếu gia dùng thái độ khó xử lại không mất lễ phép mỉm cười cự tuyệt, nhưng mà vẫn như cũ không buông tay. Hắn rất yêu tiểu thiếu gia, đặc biệt là mông của tiểu thiếu gia.

Tiểu khát cái giấu đi phần tình cảm ngập tràn của mình, rửa mặt sạch sẽ thay tên đổi họ đi làm người hầu cho nhà của tiểu thiếu gia.

Kỳ thật tính tình tiểu thiếu gia rất kém, ở nhà một lời không hợp liền quăng nôi ném chén tuyệt thực khóc hu hu.

Tính tình tiểu khát cái luôn ôn nhu mà dỗi tiểu thiếu gia, hỏi y vì sao sinh khí.

Tiểu thiếu gia nói: “Cha ta là kẻ ngu ngốc, làm nương ta nổi giận bỏ đi rồi. Hiện tại ta thấy người liên khó chịu!”

Vì thế tiểu khát cái liền dùng chính cánh tay của mình ôm tiểu thiếu gia, dỗi tiểu thiếu gia ngủ.

Tiểu thiếu gia nằm ở trong lòng ngực tiểu khát cái, nói: “Người đi học võ đi, sau đó bảo hộ ta.”

Tiểu khát cái ngoan ngoãn đi học võ, mỗi ngày đều mệt đến chết đi sống lại.

Nhưng võ công tiểu khát cái càng ngày càng tốt, phụ thân của tiểu thiếu gia liền mang tiểu khát cái đi đánh giặc.

Từng ngày qua đi, tiểu khát cái biến thành Đại tướng quân.

Tiểu thiếu gia cũng biến thành Quý công tử, tính tình vẫn như cũ kém đến mức khó hiểu, sinh khí liền đánh vào ngực Đại tướng quân. Đại tướng quân cũng không tức giận, nghiêm túc hỏi y có đau hay không.

Tay Quý công tử đau, thật sự đau, đau đến khóc.

Đại tướng quân không biết tại sao, hỏi: “Giờ ta đi cởi áo giáp sau đó người lại đánh được không?”

Quý công tử lắc đầu, nhào vào trong lòng ngực Đại tướng quân yên lặng rơi lệ.

Đại tướng quân hỏi y vì sao, y cũng không chịu nói.

Nhưng mà Đại tướng quân có biện pháp điều tra. Hắn tra rồi lại tra, tra được thì ra mẫu thân của Quý công tử không phải rời nhà trốn đi, mà là bị phụ thân Quý công tử giết.

Nhưng cái này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là, phụ thân của Quý công tử, quyền thần đệ nhất đương triều, đang chuẩn bị mưu phản.

Phụ thân của Quý công tử đã làm quyền thần đệ nhất thiên hạ rất nhiều năm, rốt cuộc cũng chán làm rồi.

Hắn không muốn tiếp tục làm quyền thần đệ nhất thiên hạ, hắn muốn làm người đứng đầu thiên hạ.

Đại tướng quân không có ý kiến gì với chuyện này, phụ thân của Quý công tử là ân nhân + Bá Nhạc + người lãnh đạo trực tiếp + có khả năng làm nhạc phụ tương lai. Nhạc phụ muốn tạo phản, đương nhiên con rể phải hỗ trợ vô điều kiện.

Buổi tối, mưa sa gió giạt, sấm sét ầm ầm.

Quý công tử nằm ở trong lòng ngực Đại tướng quân muốn tâm sự giống như khi còn nhỏ.

Đại tướng quân uy phong dũng mãnh đang thống khổ khó nhin, lập tức muốn thành toàn một cái kết cho sự kiện nhớ thương không thể nói ra của năm đó.

Trước khi nói ra thì phải thì thầm đầy tình cảm trước, Đại tướng quân thổi khí ở bên lỗ tai Quý công tử, nói: “Người còn nhớ rõ hoa đào Giang Nam tám năm trước có màu sắc gì không?”

Quý công tử mờ mịt nói: “Màu đỏ.”

Tính tình Đại tướng quân rất kiên nhẫn tiếp tục hỏi: “Gạch đất thì có màu gì?”

Quý công tử nói: “Màu xanh lá.”

Đại tướng quân hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng lấy hết can đảm thổ lộ thêm một lần nữa sau khoảng thời gian tám năm: “Ta nhìn thấy người ở nơi đó, liền muốn cưới người qua cửa.”

Quý công tử vui đùa nói: “Ta không nhớ đã từng gặp qua người ở đó, nhưng thật sự lại nhớ rõ có một tên khát cái dơ bẩn nói muốn lấy ta làm vợ, làm ta sợ muốn chết.”

Đại tướng quân ôm Quý công tử không hé răng.

Quý công tử không phát giác không đúng chỗ nào, đánh cái ngáp nói: “Tên khát cái kia dơ muốn chết, ta cách xa tám trượng cũng ngửi thấy làm ta muốn ới. Người từng thấy khát cái qua chưa? Loại có giò bò tới bò ở trên người đó.”

Đại tướng quân sụp đổ, trái tim nhỏ yếu ớt và lòng tự trọng chịu không nổi đả kích. Trong tiếng sấm ầm ầm, hân giống như một kẻ phản diện thống khổ yên lặng chìm trong hắc ám.

Đại tướng quân tìm được Quyền thần đứng thứ hai trong triều đình. Quyền thần đứng thứ hai dẫn hân đi tìm Hoàng đế khổ bức, rồi thành một cuộc hội đàm từ ba phía.

Kế hoạch như vậy, Đại tướng quân phụ trách cung cấp chứng cứ mưu phản của Quyền thần đứng đầu, đồng thời mang binh phản bội bảo hộ Hoàng Thượng bắt lấy Quyền thần đứng đầu ở thời khắc mấu chốt.

Quyền thần đứng thứ hai phụ trách dẫn dắt toàn thể trung quân đại thần đứng ở nơi xa vỗ tay + viết sách sử.

Hoàng Thượng phụ trách ngồi ở trên long ỷ lớn tiếng trách cứ Quyền thần đứng đầu đại nghịch bất đạo.

Đại tướng quân: “.....”

Các người cứ một mực chèn ép đi, các người nói cái gì cũng đúng.

Dựa theo kế hoạch, Đại tướng quân giao chứng cứ mưu phản cho Quyền thần đứng thứ hai để hân thông cáo thiên hạ, còn mình đi theo Quyền thần đứng đầu tiến vào trong cung tàn sát.

Thời khắc mấu chốt, Hoàng Thượng khổ bức tê liệt ngã xuống trên long ỷ kêu thảm thiết: “Tướng quân! Tướng quân! Cứu giá a!!!! Người nói sẽ phản bội mà!!!!”

Quyền thần đứng đầu giết Hoàng Thượng khổ bức, quay đầu lại hỏi Đại tướng quân: “Hắn vừa rồi rống cái gì?”

Mặt Đại tướng quân không có biểu tình nói: “Hắn nói người là đại gian thần.”

Quyền thần đứng đầu cười đến không khép miệng được: “Ngàn năm sau, sách sử viết cái gì còn không phải do ta định đoạt sao?”

Đại tướng quân lắc đầu: “Không phải.”

Quyền thần đứng đầu: “Ngao ngao ngao?”

Thủ hạ Đại tướng quân đâm Quyền thần đứng đầu một nhát xuyên tim từ sau lưng.

Quyền thần đứng đầu trừng lớn đôi mắt ngã xuống.

Đại tướng quân nói: “Hiện tại, ta định đoạt.”

Hoàng Thượng đã chết, Quyền thần đứng đầu cũng đã chết.

Quyền thần đứng thứ hai đang dẫn dắt một nhóm thanh quan ở trong sơn động vùng ngoại ô cho ra lò sách sử đã được trau chuốt đổi mới, khuếch đại tướng quân trung quân ái quốc như thế nào, thành ngữ cũng suy nghĩ ra hơn một trăm câu.

Trời đã sáng, hết mưa rồi, mưu nghịch kết thúc.

Đầu của Quyền thần đứng đầu bị treo ở trên đầu tường, thi thể Hoàng đế khổ bức mặc vàng đeo bạc để ở linh đường.

Đại tướng quân ôm tiểu hoàng tử mới vừa tròn một tuổi, ngồi ở trên long ỷ.

Chưa mặc long bào, đã quân lâm thiên hạ.

Quyền thần đứng đầu bị xét nhà, nam lưu đầy biên quan, nữ sung làm quan kỹ.

Thân là con trai độc nhất của Quyền thần đứng đầu, Quý công tử trở thành tội phạm quan trọng bị giam vào đại lao, chờ chém đầu.

Đại tướng quân mặc măng bào của nhiếp chính vương đi vào nhà lao, cười lạnh hỏi: “Tư vị bị giò bọ bò tới bò lui ở trên người, dễ chịu không?”

Quý công tử ngồi ở trên chiếu ôm túi nước ấm, ngơ ngác nhìn Đại tướng quân, hỏi hần: “Vì cái gì?”

Đại tướng quân ngồi xổm trên mặt đất nói: “Trả lời ta trước, giò bọ bò tới bò lui ở trên người, dễ chịu không?”

Quý công tử ngẩn ra, nói: “Ngươi là tên tiểu khát cái kia!”

Đại tướng quân cố chấp hỏi: “Ngươi không được nói chuyện trước ta! Ta hỏi ngươi giò bọ!”

Quý công tử nói: “Hôm nay tuyết rơi, ruồi bọ đều bị đông chết.”

Đại tướng quân trầm mặc, sờ sờ đầu Quý công tử, giống như khi còn nhỏ vậy.

Quý công tử hỏi: “Phụ thân ta đã chết sao?”

Đại tướng quân nói: “Đã chết.”

Quý công tử lại hỏi: “Ta thì sao? Ta sẽ chết sao?”

Đại tướng quân bị đôi mắt mông lung đăm lẹ của y chọc vào, tim gan ruột phỉ đều đau, ngồi xổm trên mặt đất không biết nên đi hay là nên ôm Quý công tử đi cùng.

Trong cửa sổ nhỏ của nhà lao có bông tuyết bay vào. Bông tuyết còn rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp như họa của Quý công tử, tan thành nước, chậm rãi trượt xuống.

Đại tướng quân ngẩng đầu, thấy nước mắt trên mặt Quý công tử, càng khó chịu.

Quý công tử hỏi hần: “Ngươi ngồi xổm lâu như vậy, chân tê không?”

Đại tướng quân sững sốt, buột miệng thốt ra một câu không suy nghĩ: “Không sao, khi còn nhỏ ngồi xổm xin cơm quen rồi.”

Quý công tử lại cúi đầu: “Ta sẽ chết sao?”

Đại tướng quân nhìn đến cái mông làm hần ghen tát năm cũng chưa từng chạm được, nói: “Ngươi là con của nghịch thần, nên phạt nặng. Nhưng ta luyện tiết, trước mắt là, ngươi phải nghe theo ta.”

Quý công tử cười khổ: “Ngươi nói tiếng người.”

Đại tướng quân ôm y nói: “Làm nam sủng của ta, ta nuôi ngươi.”

Quý công tử do dự một chút, hỏi: “Phạt nặng là bị cái gì?”

Đại tướng quân không cao hứng, thở phì phì mà nói: “Làm quan kỹ!”

Quý công tử do dự giữa việc bị Đại tướng quân đè với việc bị rất nhiều người đè trong một giây, ngoan ngoãn bị Đại tướng quân ôm về nhà.

Đại tướng quân nhéo bàn tay nhỏ nhỏ xinh xinh đang viết thánh chỉ của tiểu hoàng đế một tuổi, để Quý công tử sung quân đến biên hoang đào than đá, sau đó giả tạo công văn nói y bệnh chết ở trên đường.

Sau đó nữa, Đại tướng quân liền vui sướng mà quyến dương (*nuôi nhốt) Quý công tử ở hậu viện nhà mình.

Quý công tử được nuông chiều từ bé, ăn cháo cũng muốn người hầu đếm từng hạt từng hạt gạo xong mới được nấu. Đại tướng quân sợ y ở hậu viện không quen, cố ý phân phối tới một trăm nô bộc để hầu hạ.

Nhưng Quý công tử lại dọn băng ghế nhỏ vào ở trong phòng chứa củi. Mỗi ngày đốn củi nhóm lửa ăn trầu nuốt rau.

Đại tướng quân nổi giận đùng đùng chạy tới hỏi y muốn làm gì. Quý công tử rưng rưng nước mắt nói: “Ta sợ ngươi sủng ta càng nhiều, tương lai ta sẽ chết càng thê thảm. Không bằng hiện tại ta thảm một chút, chờ sau này ngươi chán rồi, còn có thể có chút thương tiếc đối với ta, để ta chết không cần quá mức khó chịu.”

Đại tướng quân rất khó chịu, khó chịu đến mức răng cũng nhức nhối.

Nổi giận đùng đùng ôm Quý công tử ném vào trên giường lớn trong phòng ngủ chính: “Về sau người ngủ nơi này!”

Sau khi lâm triều, Đại tướng quân vừa mới khải chiến quần thần che lại quai hàm đau nhức về đến nhà, thấy Quý công tử hiện ra vẻ mặt hiền lương thực đức mà đứng ở cửa, thân thiết bưng một chén trà hoa cúc: “Tướng quân, uống trà hạ hỏa.”

Đại tướng quân lập tức quăng ngã chén trà ôm chầm Quý công tử: “Lại đây ngoan ngoãn hạ hỏa cho lão tử!”

Quý công tử sợ hãi, ở trên giường dịch mông né qua trốn đi, vừa khóc vừa hét ra tên thật của Đại tướng quân: “Trương Đại Cầu con mẹ nó người dám chạm vào ta!”

Đại tướng quân bộp bộp đánh một trận lên mông y, đánh mạnh đánh nhẹ, lại ôm lại thân lại cọ.

Giường của phủ Tướng quân vang lên kẻo kệt kẻo kệt hai canh giờ. Buổi tối Đại tướng quân tiến cung phê sổ, răng không đau mặt cũng không sưng, lửa giận biến mất sáng khoái tinh thần, tâm tình còn cực kỳ tốt mà dứt khỏi đường sơn tra cho tiểu hoàng đế đang ê a học nói.

Đại tướng quân thực vui vẻ, Quý công tử rất khó chịu.

Chủ yếu là mông quá khó chịu.

Đại tướng quân từ sau khi khai trai, thể lực sức bền càng ngày càng mạnh mẽ. Mỗi ngày đều làm Quý công tử đến mức không thể không khóc ngao ô ngao ô.

Quý công tử oán giận với sủng vật anh vũ(*con vẹt) của mình: “Người biết không, từ lúc hấn bắt đầu, nơi đó của ta liền không có một ngày không sưng.”

Anh vũ nghiêng đầu dùng mắt nhỏ như đậu xanh nhìn y mười giây, gân cổ lên kêu: “Không tốt sao?”

Quý công tử: “.....”

Y không thể nói là tốt, cũng không biết nơi nào không tốt.

Cứ như vậy một ngày một ngày trôi qua, Quý công tử cũng chậm rãi thích ứng việc chỗ không thể miêu tả đều sưng mỗi ngày, không biết đây gọi là loại cảm giác gì.

Hôm nay lúc lâm triều, Đại tướng quân sa thải Quyền thần đứng thứ hai đưa về quê quán.

Quyền thần đứng thứ hai vừa khóc vừa run rẩy râu quỳ trên mặt đất hô to bệ hạ làm chủ cho thần. Tiểu hoàng đế một tuổi rưỡi nắm lấy ngọc tỷ găm đến tất cả mặt đều có nước miếng, thiếu chút nữa bị tiếng hô của lão nhân dọa khóc.

Trên triều đình một mảnh gà bay chó sủa, ồn ào đến mức Đại tướng quân cũng đau đầu.

Đại tướng quân đen mặt về đến nhà, râu rĩ không vui liền ôm Quý công tử muốn thao.

Hôm nay Quý công tử cực kỳ ngoan ngoãn, kể cả khi Đại tướng quân đánh mông y cũng không mắng chửi người, chỉ nhỏ giọng khóc lóc nói đau.

Đại tướng quân luyện tiếc đánh, dùng tay hôn hôn cặp mông mềm mại tròn tròn trắng trắng, khàn giọng hỏi y làm sao vậy.

Quý công tử ghen ngào nói hôm nay là ngày giỗ mẫu thân y, y muốn đi viếng mộ mẫu thân.

Đại tướng quân thở dài, bế khối người mềm oặt kia lên: “Ta đi với người.”

Quý công tử vẫn không nói lời nào, chẳng những không nói lời nào, còn khóc càng ngày càng dữ dội.

Đại tướng quân lo lắng kéo tóc.

Quý công tử ghé vào trong lòng ngực Đại tướng quân khóc: “Không phải người hận ta sao..... Hức..... Người lại đối tốt với ta như vậy..... Nhất định là muốn..... Hức..... Lừa thân lừa tâm sau đó lại làm ta sống không bằng chết..... Trong kịch đều diễn như vậy..... Ta mới sẽ không để người làm được..... Hức..... Bạch nhãn lang.....”

Đại nãi thắng nam của Đại tướng quân không lý giải được cách suy nghĩ xoắn vòng như vậy, trầm mặc trong chốc lát sau đó hần quyết định.

Vẫn nên thao trước một lần rồi nói sau.

Đêm hôm khuya khoắt, sấm sét âm ầm.

Đại tướng quân vội vàng chuẩn bị một chiếc xe lừa nhỏ mang Quý công tử đi, cho y viếng mộ mẫu thân.

Quý công tử ghé vào mộ phần mẫu thân nói nhỏ, không cho Đại tướng quân nghe lén.

Đại tướng quân đành phải đi dạo quanh phần mộ tổ tiên gia của Quý công tử.

Rồi dạo tới trước mộ nhạc phụ số khổ kia của hần.

Thời điểm nhạc phụ còn sống là quyền thần đệ nhất thiên hạ, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đi đi về về đều dùng cỗ xe lớn bốn ngựa kéo, cả đi tiểu cũng phải dùng bình đồng tráng men.

Hiện giờ đã chết, nếu không phải quyền thần đứng đầu tân nhiệm đại phát từ bi cho phép nhạc phụ về phần mộ tổ tiên, cả mộ phần nhỏ lão nhân này cũng không có.

Đại tướng quân ngồi xổm trước mộ phần nhạc phụ, nói: “Người trách ta không?”

Nhạc phụ không nói lời nào, gió to thổi mạnh rồi từng giọt mưa lớn tí tách tạt lên trên mặt hần.

Đại tướng quân nhẹ giọng nói: “Trách ta cũng vô dụng, nhi tử ngươi cũng đã là của ta, có bản lĩnh ngươi bỏ ra tới cần ta đi.” Quý công tử nói đúng, hần chính là bạch nhãn lang, không biết ân chỉ biết lợi.

Nhạc phụ thực sự đủ ý tứ đối với hần, nhưng hần cứ làm thịt nhạc phụ như vậy, trong lòng cũng không cảm thấy có chỗ nào không thoải mái.

Chỉ mong nhạc phụ ở dưới hoàng tuyền có thể rộng lượng tấm lòng một chút, đừng tiếp tục bị hần làm cho nổi giận rồi biến ra tật xấu gì đó nữa.

Quý công tử ôm mộ bia mẫu thân nhỏ giọng nói: “Nương, người nhìn thấy hần không? Con sẽ khiến hần đi xuống tìm người bồi tội, người nhất định phải hung hăng mà đánh hần nha.”

Y dán mặt lên tấm bia đá lạnh băng, đầu tóc ướt đầm lung tung rối loạn dán ở trên mặt.

Quý công tử nhẹ nhàng cười: “Người đừng lo lắng, con sống tốt mà.”

2. Chương 2

Buổi sáng ngày hôm sau, mưa tạnh rồi.

Quý công tử mở to mắt, bên cạnh giường trống rỗng, đã không còn hơi ấm.

Tỳ nữ mặt trẻ con cười hi hi đẩy cửa ra một cái, bưng nước ấm cho y rửa mặt thay quần áo.

Đại tướng quân phải đi vào triều sớm, phải cãi nhau với một đám đại thần, phải xử lý các loại chuyện vụn vặt lớn nhỏ bé bé, còn phải tẩy não tiểu hoàng đế.

Mỗi ngày Quý công tử ngủ đến tự nhiên tỉnh, chờ Đại tướng quân tan triều trở về, y mới lười biếng ngáp ngáp đi ra phòng ngủ.

Trong lòng Đại tướng quân cảm thấy không cân bằng, buồn bực mà nhéo mặt Quý công tử: “Tĩnh ngủ chưa?”

Quý công tử rùng mình một cái, bay nhanh chạy vào phòng bếp, vẻ mặt ủy khuất cẩn thận bưng một chén cháo chưa chín kỹ ra: “Ta..... Ta về sau sẽ không lười biếng ngủ nữa, mỗi ngày dậy sớm nấu cháo cho người.”

Ngày hôm qua y bị lẫn lộn cả đêm, đi đường lắc lư giống như vịt con, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Đại tướng quân mềm lòng đến khó chịu, sờ sờ đầu tóc lộn xộn của y: “Người sợ ta như vậy sao?”

Hai hàng nước mắt trong suốt của Quý công tử nói rớt liên rớt, khịt khịt mềm như bông: “Ta sợ người không cần ta.”

Trái tim bạch nhãn lang của Đại tướng quân cũng ngồi không yên, áy náy xấu hổ ùn ùn kéo tới.

Quý công tử múc một muống cháo chưa chín kỹ, sợ hãi chớp đôi mắt đưa đến bên miệng Đại tướng quân.

Đại tướng quân ngậy ngốc nhìn y, cứ như vậy nuốt vào một muống rồi một muống ăn hết một chén cháo chưa chín kỹ.

Cháo nấu chưa chín, nửa cứng không mềm, hương vị xen lẫn giữa nước trong và nước ngâm gạo.

Nhưng Đại tướng quân lại húp đến ngọt ngào, hận không thể ngay lập tức ăn cả cái người đang đút cháo kia nuốt cùng vào trong bụng.

Quý công tử nói được thì làm được. Mỗi ngày buổi sáng dậy còn sớm hơn so với Đại tướng quân, đầu tóc rũ rượi mà vọt vào trong phòng bếp muốn tranh giành công việc của đầu bếp.

Kết cục đương nhiên phi thường thảm thiết. Trong một tháng, phòng bếp trong Phủ tướng quân bị thiêu ba lần.

Đại tướng quân lại phải nỗ lực ôm tiểu kiều thê Quý công tử ra từ đám cháy thêm một lần nữa, bắt đắc dĩ hỏi: “Người có thể buông tha phòng bếp nhà ta hay không?”

Quý công tử ủy khuất lau hôi nước mắt trên mặt: “Ta muốn làm một chút việc vì người, một chút việc cũng được mà!”

Đại tướng quân trầm mặc.

Trước kia Quý công tử là đại thiếu ăn chơi trác táng. Mỗi ngày không phải du sơn ngoạn thủy chính là uống rượu nghe hát, đã vô dụng mà cũng muốn triệu tập một đám tú tài cổ hủ mở hội thơ để dính dính chút não nhiệt phong nhã.

Hiện giờ bị mình nhốt ở trong nhà, mỗi ngày nhìn thấy trừ bỏ chính mình thì là người hầu, nhất định rất ủy khuất rồi.

Đại tướng quân nghĩ nghĩ. Toàn bộ thủ vệ trong cung đã được thay bằng người của mình, lại nói tiếp, tính bảo mật còn mạnh hơn một chút so với phủ Tướng quân.

Đại tướng quân nói: “Như vậy đi, về sau chúng ta ở trong hoàng cung. Nếu người quá nhàn nhàn liền đi chăm trẻ con đi.”

Quý công tử chưa nói thích cũng chưa nói không thích, rũ đầu nhỏ giọng đáp ứng, giống một tiểu tức phụ ngoan ngoãn nghe lời.

Bỗng nhiên Đại tướng quân lại buồn bực.

Quý công tử vào ở trong hoàng cung, kiên nhẫn cùng chơi đồ chơi với tiểu hoàng đế một tuổi rưỡi.

Tiểu hoàng đế thực dễ chăm, trừ bỏ việc luôn cọ một thân nước mũi cho Quý công tử.

Quý công tử cũng mang con vẹt miệng thúi kia vào trong cung. Thời điểm miệng khô lưỡi khô, Anh vũ liền thay thế y dạy tiểu hoàng đế nói chuyện.

Anh vũ run lông chim phỉ thúy, gân cổ lên kêu: “Cung hỉ phát tài!”

Tiểu hoàng đế cắn đầu lưỡi lẩm bẩm: “Cung dĩ hoa sài!”

Anh vũ trợn trắng mắt: “Cung —— hỉ —— phát —— tài ——”

Tiểu hoàng đế nghiêng đầu: “Cung —— dĩ —— dĩ ——”

Anh vũ kêu thảm gục đầu xuống, từ bỏ việc câu thông đầy gian nan với nhóc con nhân loại.

Quý công tử quỳ rạp trên mặt đất, xuất thần nhìn đứa nhỏ mềm như bông kia, nghĩ thầm, tiểu gia hỏa này thật đáng thương.

Hiện tại là đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên hưởng hết vinh hoa, nhưng chờ hắn trưởng thành, Đại tướng quân nhất định sẽ không để hắn sống thêm được nữa.

Đại tướng quân đi vào tới, ngồi xổm bên cạnh Quý công tử: “Trên mặt đất lạnh.”

Quý công tử nói: “Trời nóng quá.”

Vì thế một canh giờ sau, khối băng trong phòng nhiều hơn gấp ba lần.

Quý công tử rầu rĩ mà nói: “Ta không cần người đối tốt với ta như vậy.”

Đại tướng quân nói: “Có tốt, cũng không bằng cái tốt mà lòng ta muốn đối với người.”

Hắn đã có được người hân thương nhớ ngày đêm suốt tám năm. Kế tiếp, đương nhiên là muốn dốc hết tất cả đối tốt với người kia.

Quý công tử ở trong cung, hiển nhiên liền nghe được không ít tin tức.

Ví dụ như Đại tướng quân đang chuẩn bị thăng quan cho Quyền thần đứng thứ ba, lại ví dụ như Đại tướng quân muốn cưới tỷ tỷ của tiểu hoàng đế.

Vị công chúa này chỉ có mười lăm tuổi, lại có một nội tâm như lão nhân gia tám trăm tuổi, ngẫu nhiên sẽ đến vấn an ấu đệ cùng cha khác mẹ này một chút, mang chút đồ chơi và thức ăn.

Những món điểm tâm tinh xảo đó tiểu hài tử ăn không được, đều vào trong bụng của Quý công tử.

Biểu hiện của Quý công tử càng thêm nhu nhược đáng thương. Mỗi lần công chúa tới ngồi ngồi xuống, y đều ăn không ngon một ngày một đêm, nên buổi tối đều ngoan ngoãn đến dọa người.

Trước đây Đại tướng quân không nghĩ tới có liên quan tới việc cưới công chúa, không có cách lý giải ưu thương và tiêu tụy của Quý công tử, đành phải tìm một đám các loại thần y thần côn từ quan phủ dân gian bắt về trong cung, kêu bọn họ dưỡng Quý công tử đến hơi chút béo một chút.

Đại tướng quân cũng có buồn rầu của hắn.

Biên quan muốn đánh giặc.

Đánh giặc kỳ thật cũng không có gì, Đại tướng quân đặc biệt am hiểu đánh giặc.

Nhưng hiện tại hắn là quyền thần đứng đầu, hắn lo lắng khi mình đi đánh giặc, trong kinh thành sẽ có người nhân cơ hội gây chuyện.

Thời điểm buổi tối, Đại tướng quân nói hết buồn rầu của mình với Quý công tử.

Quý công tử chớp chớp mắt nói: “Ta có thể giúp người trông kinh thành nha.”

Đại tướng quân dùng một trận bạch bạch bạch vui sướng đầm đìa cảm tạ Quý công tử ôn nhu hiền huệ, nhưng không để chuyện này ở trong lòng.

Bởi vì ở trong lòng hắn, Quý công tử chính là trứng ngỗng nhỏ thành thật cần nuông chiều. Nếu không có hắn che chở, bị người bán cũng không biết.

Buổi tối ngày hôm sau, Đại tướng quân cùng minh hữu của mình – Quyền thần đứng thứ ba thương nghị đối sách, dường như vui đùa nói chuyện Quý công tử muốn thay hắn thủ kinh thành.

Quyền thần đứng thứ ba cười cười, uyển chuyển nhắc nhở Đại tướng quân: Người giết cả nhà y, y liền một chút cũng không hận người sao?

Sắc mặt Đại tướng quân chìm xuống.

Nhưng chuyện này hắn lại không dám hỏi Quý công tử, cũng không thể hỏi: Ta giết cả nhà người, rốt cuộc người thực sự không hận ta sao?

Có hận hay không khó mà nói, Quý công tử nhất định sẽ vừa khóc vừa đánh hắn thành đầu heo.

Quyền thần đứng thứ ba ra chủ ý: “Như vậy đi, người làm bộ bị ám sát, xem y sẽ cứu người hay là sẽ nhìn người chết.”

Đại tướng quân trầm tư trong chốc lát, nói: “Ta đoán y nhất định sẽ cứu ta.”

Quyền thần đứng thứ ba cười tủm tỉm: “Có tự tin như vậy?”

Đại tướng quân nói: “Nếu ta chết, y nhất định thăm hơn so với hiện tại, nói không chừng mệnh cũng giữ không nổi.”

Quyền thần đứng thứ ba cũng không có biện pháp: “Nếu không thì người hỏi một chút đi. Đúng rồi, công chúa kia người rốt cuộc cưới hay là không cưới?”

Đại tướng quân: “??? Ai nói ta muốn cưới công chúa???”

Quyền thần đứng thứ ba nhún vai: “Tất cả mọi người đều nói như vậy.”

Đại tướng quân về đến nhà. Khuôn mặt xinh đẹp của Quý công tử mơ hồ dưới ánh đèn thấy không rõ vui buồn. Đại tướng quân nhìn nhìn, trong lòng bắt đầu không an toàn, bỗng nhiên lại suy xét kiến nghị của Quyền thần đứng thứ ba.

Nếu không.....liền thử xem?

Đại tướng quân sắp xuất chinh, lưu lại một thủ hạ âm hiểm xảo trá và Quyền thần đứng thứ ba cùng nhau chủ trì đại sự trong triều.

Trước khi đi, Đại tướng quân quyết định thử Quý công tử một chút rốt cuộc có muốn hấn chết hay không.

Hắn tìm mấy tên thủ hạ giả trang hắc y nhân nửa đêm hành thích, còn tưới đầy nước heo trộn tương tì bà lên áo ngủ của mình.

Trăng cao gió lớn, đêm khuya tĩnh lặng, nhóm hắc y nhân khiêng đại đao giấy đi trên nóc nhà hoàng cung.

Quý công tử không biết vô công, hoàn toàn nghe không được thanh âm khác thường, ghé vào trên giường ngủ đến êm êm ngọt ngọt.

Nhóm hắc y nhân xấu hổ nấp trên nóc nhà, chờ Đại tướng quân chỉ thị.

Đại tướng quân nâng tay lên, ý bảo bọn họ quăng hai mảnh ngói làm ra chút âm thanh.

Nhóm hắc y nhân nghe lời mà cầm lấy một mảnh ngói, nhắm đến giường hai người ném qua.

Ngay sau đó chính là một mảnh hỗn loạn.

Sau này khi Đại tướng quân nhớ lại đêm hôm đó, là kiểu miêu tả này.

Quý công tử bình tĩnh, sau đó lấy ra một cái cung nhỏ dạng nhỏ từ dưới gối đầu hướng lên nóc nhà thạch thạch một trận.

Nhóm hắc y nhân trở tay không kịp cuống quít múa may mái ngói ngăn cản, trong lúc nhất thời mũi tên nhỏ bay loạn trong nhà.

Trong một mảnh bóng tối, Quý công tử kêu lên một tiếng, cánh tay rũ xuống.

Đại tướng quân sợ hãi, nhảy dựng cuống quít chầm chậm nện lên.

Trên vai Quý công tử bị cắm một mũi tên nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, sắc mặt trắng bệch nước mắt lưng tròng: “Dau.....”

Đại tướng quân ôm thân thể mềm như bông của y, gấp đến độ thiếu chút nữa rút nước mắt ra: “Người giấu cái thứ này ở dưới gối đầu làm gì! Người cũng sẽ không dùng!”

Quý công tử khóc lóc nói: “Ta sẽ dùng! Là..... Là bọn họ đã đánh trả!”

Đại tướng quân: “Dù sao người cũng chính là một tên đầu đất.” Nào có ai cầm cung nhỏ phóng vuông góc về phía trước???

Quý công tử khóc lóc khóc lóc liền muốn ngắt xỉu.

Đại tướng quân bị dọa choáng váng: “Người đừng nói với ta trên mũi tên có độc đi!”

Quý công tử dùng hết sức lực cuối cùng gật gật đầu.

Àn, thật sự có.

Độc không tính nghiêm trọng. Nếu chính là Đại tướng quân trúng độc, hắc tĩnh tọa vận công một khắc là có thể bức độc ra.

Nhưng Quý công tử là trứng gốc nhỏ, thân thể kiều quý đến không tưởng, một lần hôn mê này liền kéo dài sáu bảy ngày.

Buổi tối ngày thứ bảy, Quý công tử rốt cuộc tỉnh.

Y mở to mắt, nhìn thấy Quyền thần đứng thứ ba đang ở mép giường cười ngâm ngâm mà nhìn y.

Quý công tử ỷ khuất nước mắt tức khắc chảy xuống: “Đại tướng quân đâu?”

Quyền thần đứng thứ ba nói: “Hắn đi đánh giặc.”

Quý công tử yên lặng rơi lệ.

Quyền thần đứng thứ ba tò mò hỏi: “Người khóc cái gì?”

Quý công tử nghẹn ngào nói: “Ta vì hắn thân trúng kịch độc sinh tử không biết, cũng đánh không lại giang sơn vạn dặm quyền lực phú quý trong lòng hắn.”

Quyền thần đứng thứ ba nói: “Nhưng nếu hắn không đi đánh giặc, thiết kỵ man di đánh tới đây, người liền bị bắt làm tù binh.”

Quý công tử kiềm chế nước mắt chớp chớp mắt, hình như là có đạo lý như vậy.

Quyền thần đứng thứ ba nói: “Đại tướng quân sẽ nhanh trở lại.”

Quý công tử chớp chớp mắt.

Quyền thần đứng thứ ba lại nói: “Còn có, ta nói chuyện này cho người biết.”

Quý công tử mở mắt ra.

Quyền thần đứng thứ ba nói: “Người có hỉ.”

Trước mắt Quý công tử tối sầm, lại ngắt đi.

Quyền thần đứng thứ ba muốn lay y tỉnh tỉnh: “Này, trước đừng hôn mê chứ. Nửa canh giờ sau quân đội của Đại tướng quân sẽ vào thành, tin tức tốt như vậy để ta nói cho hắn trước, hay là người muốn giữ lại một kinh hỉ lớn cho hắn a?”

Khuôn mặt nhỏ của Quý công tử trắng bệch: “Người..... Người không cần gạt ta..... Ta lại không ngốc.....” Y sợ tới mức nước mắt đều chảy xuống, “Ta là một đại nam nhân..... mang một cái thai trứng.....”

Quyền thần đứng thứ ba yêu thương xoa bóp khuôn mặt nhỏ của y: “Nhưng chính là người đã mang thai rồi, có thể làm sao bây giờ đây? Đại khái là Đại tướng quân thao quá độc ác đi.”

Đại tướng quân đắc thắng trở về, còn xách hai trái cật dê bắt được từ trên thảo nguyên, cười lớn đi vào tới: “Tức phụ nhi! Tức phụ nhi! Mê cật dê tươi mới đây! Thuần thiên nhiên chắn thả trên thảo nguyên, không phải loại của dê núi già nuôi ăn bằng trâu ở khu chợ phía đông, ăn rất ngon!”

Quý công tử rơi lệ đầy mặt, rúc vào góc giường, rất giống tiểu quả phụ bị bại hoại đánh đập.

Đại tướng quân bị dọa choáng váng, cật dê rút lộp bộp trên mặt đất.

Quý công tử một bên gạt lệ một bên mắng hắn: “Biết..... Hức..... Biết là thứ tốt..... Ô ô..... Người còn ném lên mặt đất..... Hức..... Rùa lớn chết tiệt.....”

Đại tướng quân sờ sờ một đầu tóc rối bị cuồng phong ở biên giới phía Bắc thổi thành cỏ dại của mình, ngượng ngùng nhặt cất dề lên thổi thổi cát, ôm eo Quý công tử nhỏ giọng nói: “Tại sao lại khóc?”

Quý công tử liền khóc liền không nói lời nào.

Đại tướng quân nóng nảy: “Là có người khi dễ người hay là ta lại không cẩn thận khi dễ người?”

Quý công tử vẫn khóc.

Đại tướng quân sàu đến độ muốn nắm tóc.

Thị nữ ở trước cửa ló đầu vào: “Tướng quân, phu nhân y có tin vui.”

Đại tướng quân vui mừng ra mặt, tóc cũng không nắm cất cũng không cần, mặt đầy râu liền cọ trên gương mặt nhỏ mềm của Quý công tử.

Quý công tử khóc lóc cắn một ngụm trên cằm hằn: “Ô ô..... Ta..... Hức..... Ta sợ hãi..... Ô ô..... Người cái tên rùa lớn chết tiệt.....”

Về mặt thị nữ lộ ra ghét bỏ mà đóng cửa lại.

Trong phòng ngọn nến cháy cả một đêm, giường lớn làm bằng gỗ hoa lê kéo kẹt kéo kẹt vang đến hừng đông.

3. Chương 3

Quý công tử mang thai đứa nhỏ, cả ngày lẫn đêm đều gặp ác mộng.

Một chốc mơ thấy mình sinh ra quái vật.

Một chốc lại mơ thấy sinh ra con thỏ.

Y bị bản thân dọa tỉnh nửa đêm, co ro trên góc giường trộm khóc.

Đại tướng quân mơ mơ màng màng ôm y trở về, nửa mộng nửa tỉnh thấp giọng nói: “Làm sao vậy?”

Quý công tử nghẹn ngào nói: “Ta không sinh đứa nhỏ.”

Đại tướng quân hỏi: “Vì sao không sinh?”

Quý công tử gạt nước mắt: “Ta sợ hãi.”

Đại tướng quân kiên nhẫn ôm y vào trong ngực, thấp giọng nói: “Đừng sợ, không có người nào đáng sợ hơn so với ta đâu.”

Quý công tử vẫn nghi thần nghi quỷ như cũ, mỗi ngày ngáy ngốc nhìn bụng mình.

Nửa năm sau, bụng y dần dần to lên.

Tiểu hoàng đế hai tuổi, ngồi ở trên băng ghế nhỏ ngoan ngoãn mà nhìn y: “Thúc thúc, vì sao bụng người to như vậy, bên trong có em bé nhỏ sao?”

Quý công tử nhéo mũi nó: “Làm thế nào người biết nhiều như vậy?”

Tiểu hoàng đế chọc chọc bụng y, có chút lo lắng mà nói: “Người có em bé nhỏ, về sau có phải sẽ không đút kẹo cho ta ăn nữa đúng không?”

Quý công tử nhét một khối kẹo sơn tra vào trong miệng nó: “Ăn kẹo đi, sao nhóc con như người lại nghĩ nhiều chuyện như vậy?”

Tiểu hoàng đế thở dài, gương mặt ông cụ non ra vẻ sầu khổ.

Chín tháng sau, Quý công tử sinh hạ một em bé trắng nõn.

Đại tướng quân mừng rỡ đến mức sắp bay lên, ôm đứa con xoay vòng vòng ở Ngự Hoa Viên.

Xoay vài vòng cảm thấy không đủ sướng khoái, dứt khoát cũng bế Quý công tử lên cùng nhau xoay vòng vòng.

Tiểu hoàng đế mặc long bào nhỏ ngồi xồm trên tảng đá, trong ánh mắt nho nhỏ là nghi hoặc lớn lớn.

Có con rồi, niềm vui chân thực trong lòng Đại tướng quân càng mạnh mẽ, thậm chí dục vọng mãnh liệt đối với quyền lực địa vị cứ như vậy lại mất đi lần nữa.

Đêm khuya tĩnh lặng, Đại tướng quân ôm lão bà và hài tử ngủ ở đầu giường, vừa lòng vô cùng.

Quý công tử nói mớ, một bên rơi lệ một bên lẩm bẩm: “Cha.....”

Bản thân bỗng nhiên có chút hối hận năm đó đã một đao đâm chết nhạc phụ. Nếu nhạc phụ còn sống, nhất định lão bà sẽ có một chút cảm giác an toàn hơn nhiều so với hiện tại.

Lão nhạc phụ số khổ chết sớm kia vẫn luôn là một rãnh sâu giữa bọn họ. Ai cũng không nói tới, nhưng ai cũng không thể vượt qua.

Đại tướng quân sầu đến não phình to, nhưng cũng không có cách nào biến ra một người cha cho Quý công tử. đành phải dùng sức ôm cái người đang ngủ kia, hận không thể khắc người vào sâu trong ngực mình.

Ở trong mộng, Quý công tử ngồi xồm bên cạnh cầu Nại Hà, nói với quỷ hồn của phụ thân: “Phụ thân, lão già người rút cuộc cũng đã chết rồi, đền mạng cho ta nương đi.”

Quỷ hồn của mẫu thân liền đứng ở bên cạnh, vẫn ôn ôn nhu nhu mà cười, dùng một cái chảo chụp quỷ hồn của cha y thành cái bánh: “Nhi tử, thay ta cảm ơn con rể.”

Quý công tử kiêu ngạo mà nói: “Không có việc gì, nương, là ta lừa hấn giết đó.”

Y còn chưa có hoàn toàn thể hiện đủ sự kiêu ngạo cho sướng khoái, đã bị Đại tướng quân lay tỉnh.

Đại tướng quân nói: “Người nói mớ kia.”

Quý công tử sợ tới mức tim cũng muốn bay đi.

Đại tướng quân nghe được mình nói mớ? Biết đã bị mình lừa dối?

Tổn thọ!

Dựa theo kịch bản, bước tiếp theo có phải Đại tướng quân sẽ lập tức mất đi tin cậy đối với người thiện lương chân thành như mình, nản lòng tâm tro ý lạnh hoàn toàn mất đi tình yêu sau đó có đại hình châu chực rồi bị biếm vào lãnh cung tiếp đến sẽ âm thầm lập lại một vòng tuần hoàn khổ sở như vậy như vậy như vậy như vậy hay không???

Quý công tử nghĩ nghĩ, liền chui đầu vào trong lòng ngực Đại tướng quân oa một tiếng gào khóc.

Đại tướng quân thấy y khóc đến lòng cũng đau, liền làm một lần rồi dỗ một tiếng nói thực xin lỗi.

Quý công tử bị làm đến mức cả người đều mềm nhũn, thở phì phò vừa đánh vừa khóc, lẩm bẩm lại ngủ rồi.

Chuyện này liền tính như vậy trôi qua, nhưng trong lòng của Quý công tử và Đại tướng quân lại âm thầm mang theo nỗi lo lắng khác nhau.

Đại tướng quân tìm Quyền thần đứng thứ ba kể khổ: “Người nói xem, lúc ta giết nhạc phụ của ta, tại sao lại không nghĩ tới hôm nay chứ?”

Quyền thần đứng thứ ba khuyên hấn: “Người nhìn thoáng một chút đi, ta thấy tẩu tử rất hiền huệ ngoan ngoãn, đã qua nhiều năm như vậy, ta nghĩ đại khái y cũng sẽ không ghi hận người vì chuyện này.”

Gương mặt Đại tướng quân hiện ra vẻ sầu khổ: “Tối hôm qua y nói mớ, khóc lóc gọi phụ thân.”

Quyền thần đứng thứ ba phe phẩy cây quạt trầm tư hồi lâu, nói: “Vậy người liền.....cho y một chút tình thương của cha?”

Quý công tử kể khổ với con vệt của y: “Người nói, nếu hần phát hiện ta không phải tiểu bạch hoa thanh thuần trong lòng hần, có thể biếm ta vào lãnh cung trong cơn tức giận hay không a? Thân ta yếu ớt như vậy, lại dễ dàng thương tâm, một người ở trong lãnh cung, còn phải bị cung nữ thái giám khi dễ. Người nói, ta có thể sầu lo thành tật học máu mà chết hay không a?”

Não vệt nhỏ như hạt bí thật sự không thể hiểu hết nhiều câu phân nân của y như vậy, trầm mặc một hồi lâu, lúc sau mới cạc cạc kêu: “Đầu óc người có phải có bệnh hay không?”

Quý công tử ngồi xổm trên mặt đất bứt cỏ, hốc mắt nói ướt liền ướt: “Ta sống phụ thuộc ăn nhờ ở đậu, sống chết nghèo hèn mặc người xâu xé, làm sao không sợ?”

Vệt ta gục đầu xuống, cả giễu cợt cũng lười giễu cợt.

Đại tướng quân lại để râu hai ngày, nhìn vào gương thì thấy ngoài trừ ba hàng nếp nhăn trên trán, tóc cũng bị bạc trắng mấy sợi. Trong vòng một tháng thống khổ mỗi đêm, gương mặt vẫn còn vẻ tang thương mà từ phía sau ôm lấy Quý công tử đang thối sáo, hạ giọng nói: “Thật là dễ nghe.”

Quý công tử hoảng sợ, quay đầu qua thấy hần thì lại bị dọa đến bật nhảy lần hai, kinh hoảng thất thố mà vuột ve nếp nhăn trên mặt Đại tướng quân: “Người làm sao vậy? Người trúng độc gì đấy? Thanh Ti Tuyết Hoàn hay là Bạch Đầu Đan? Ai hạ độc người? Người còn có thể sống được bao lâu?” Y nói nói trong lòng phát run, hai giọt nước mắt treo trên lông mi lung lay sắp rơi, mang theo tiếng khóc nức nở kêu: “Người nói đi!”

Đại tướng quân: “..... Khụ.”

Quý công tử đau lòng oa oa khóc thút thít.

Đại tướng quân: “Không có việc gì, dạo gần đây trong kinh thành đang lưu hành phong cách già cỗi thôi.”

Quý công tử chui đầu vào trong lòng ngực hần: “Người làm ta sợ muốn chết.”

Sau đó Đại tướng quân bất ngờ cảnh giác: “Tại sao người biết đến Thanh Ti Tuyết Hoàn và Bạch Đầu Đan?”

Quý công tử nhỏ giọng nói thầm: “Ta rảnh rỗi đến nhàm chán, còn không thể nghiên cứu được sao.”

Đại tướng quân vuột ve đầu y: “Được được được, ta mời cho người một sư phụ tới giúp người nghiên cứu được không?”

Đại tướng quân nói được thì làm được, ngày hôm sau liền xách một vị ngự y tới dạy y thuật cho Quý công tử.

Quyền thần đứng thứ ba nghe được tin tức này đỡ khóc đỡ cười: “Người không làm đến mức đó đi, kêu ngự y dạy y thuật cho tước phụ nhi của người?”

Đại tướng quân thở dài: “Kỳ thật, ta đang sợ một mình y học độc thuật quá giỏi, đầu tiên sẽ độc chết ta trước.”

Ngự y tốt lắm, ngự y lại không dám dạy y độc thuật.

Quý công tử học y thuật đến ra dáng ra hình, nghiêm trang đi theo ngự y kê đơn thuốc.

Đại tướng quân luôn nóng trong người, ôm eo nhỏ của Quý công tử nói tức phụ người kê chén thanh hỏa cho ta uống đi.

Quý công tử nói: “Ta..... Ta còn chưa có học tốt.....”

Đại tướng quân thất vọng mà thở dài, ôm Quý công tử nhỏ giọng lắm bầm: “Tức phụ nhi càng ngày càng không có ta trong lòng.”

Quý công tử bị hần bám dính thật sự không có biện pháp, đành phải viết phương thuốc thanh nhiệt trừ hỏa, kêu thị nữ cầm đi bốc thuốc.

Đại tướng quân càng khổ sở trong lòng.

Y rõ ràng biết! Y rõ ràng biết kê đơn! Chính là không muốn kê đơn cho ta!

Quý công tử cũng lo lắng mà cau mày.

Y thực sự đọc qua rất nhiều thoại bản như thế này. Phi tử học y thuật hai ngày liền vui sướng kê được tráng dương cho Hoàng Thượng, kết quả Hoàng Thượng ăn thiếu chút nữa băng hà, phần nộ mà biếm phi tử vào lãnh cung rồi tra tấn bằng mọi cách.

Hai mươi năm sau, Hoàng Thượng già rồi, phi tử đã chết.

Trước khi Hoàng Thượng lâm chung mới biết được, thì ra chén được tráng dương ngày đó là bị Hoàng Hậu hạ độc.

Hoàng Thượng hối hận về việc làm ngày xưa rừng rừng nước mắt rồi chết, nhưng lại được quay trở về ba mươi năm trước. Quân vương giục ngựa, mỹ nhân áo trắng, lướt qua nhau ở cửa đồ hoa đào, xiêu lòng vì một ánh mắt đã quay đầu.

Nhớ tới thoại bản kia, Quý công tử lại bắt đầu khó chịu đến đau lòng khó thở.

Đại tướng quân thấy y nhăn lông mày thật sự rất chặt, lo lắng hỏi: “Tức phụ nhi người làm sao vậy?”

Quý công tử nói: “Ta sợ có người hạ độc trong được cho người, người liền hiểu lầm là phương thuốc của ta có vấn đề, sau đó biếm ta vào lãnh cung.”

Đại tướng quân: “..... Bảo bối nhi, ta lại không phải loại đầu óc có hổ.”

Con vệt cười lớn một tiếng chế giễu: “Cạc cạc, hai tên gốc.”

Thị nữ vừa vặn bụng được tới.

Đại tướng quân sắc khoái cầm chén ừng ực uống hết một ngụm, vuốt ve đầu Quý công tử: “Ngoan, không cần cả ngày nghi thần nghi quỷ, ta.....”

Ngực hắn đau nhức một trận, máu đen từ trong miệng phun trào ra.

Này mẹ nó..... Cư nhiên thật sự có độc!

Quý công tử bị dọa khóc, ôm đầu to của Đại tướng quân dùng sức lắc: “Người đừng làm ta sợ..... Ô ô..... Đừng làm ta sợ người làm sao vậy..... Ô ô.....”

Đại tướng quân vừa hộc máu vừa nói với thủ hạ thân tín: “Ổn..... Ổn định quân đội..... Phốc..... Phong tỏa toàn thành..... Bất luận kẻ nào cũng không được ra vào.....”

Thân tín rơi nước mắt chạy đi rống to: “Vâng!”

Đại tướng quân quát hân: “Trở về! Chuyện quan trọng nhất, bảo hộ..... Phốc..... Bảo vệ phụ nhân cho tốt..... Cho dù..... Cho dù ta chết..... Cũng phải bảo vệ y thật tốt..... Phốc.....”

Quý công tử ôm Đại tướng quân đã ngất xỉu, khóc lóc liền bắt đầu cười: “Người đúng là tên đại ngốc..... Ô ô..... Trứng ngốc lớn..... Người chết cái trứng trứng a!”

Quý công tử đã nhiều năm cửa lớn không ra cửa nhỏ không đi lần đầu tiên treo tường bò ra khỏi Hoàng cung, ven đường hỏi đường tìm được nhà của Quyền thần đứng thứ ba rồi.

Quyền thần đứng thứ ba đang ở trong nhà ôm tiểu quan vừa mới mua về ân ân ái ái, bị Quý công tử làm cho sợ tới mức suýt chút nữa bắn ra, khoác áo ngủ lao đi bắt đầu xử lý phiền toái.

Rất nhanh, thế cục bình ổn xuống, tình huống của Đại tướng quân đã ổn định.

Mấy vị lão ngự y tụ lại một chỗ xem xét phương thuốc Quý công tử kê, quả nhiên là một phương thức phối hợp kịch độc hiếm thấy.

Khuôn mặt nhỏ của Quý công tử tái nhợt mà đứng ở trước giường Đại tướng quân.

Đại tướng quân suy yếu bất đắc dĩ mà nhìn y.

Quý công tử có chút choáng váng đầu, nửa thật nửa giả mà khóc lóc ngất đi.

Lúc Quý công tử tỉnh lại, phát hiện bản thân từ cổ trở xuống đều ngâm ở trong nước.

Y chớp chớp mắt, mơ mơ màng màng mà nói: “Ta bị nhốt vào thủy lao sao?”

Đại tướng quân nói: “Không phải, ta tắm rửa cho ngươi một lát, vừa rồi ngươi ngã cả cái đầu vào bãi máu đen ta phun đó.”

Quý công tử tiếp tục chớp mắt.

Không..... Không đúng rồi? Tại sao mình không bị nhốt lại rồi dùng đại hình hành hạ chứ?

Đại tướng quân thở dài: “Gã ngự y dạy ngươi học y đã mất tích.”

Quý công tử: “A?”

Đại tướng quân: “Ngươi cái quả trứng ngốc nhỏ, cả dược lý cũng học không rõ ràng. Nếu tự mình có thể phối ra một phương dược như vậy, Độc vương núi Thiên Hận cũng muốn bái ngươi làm vi sư.”

Quý công tử: “Ta cảm thấy ngươi đang cười nhạo ta.”

Đại tướng quân ôm y ra khỏi thùng tắm, đặt ở trên giường lau khô: “Phương thuốc là do ngự y kia cho ngươi, tại sao ngươi không nói cho ta, còn giả chết?”

Quý công tử nóng nảy: “Ta không giả chết! Ta chỉ là bị ngươi dọa ngất!”

Đại tướng quân càng buồn bực: “Ta hù dọa ngươi chỗ nào, ta lại không đánh ngươi.” Tự nghĩ một chút cảm thấy những lời này không thích hợp, lại bổ sung thêm: “Nhiều nhất cũng chỉ đánh mông ngươi.”

Quý công tử cảnh giác che kín mông mình.

Đại tướng quân ôm đầu Quý công tử thở dài: “Tức phụ nhi, ta biết ngươi..... Ai.....trong lòng ngươi có khúc mắc, nhưng ta nhất định sẽ không khi dễ ngươi nữa, ngươi đừng sợ ta.”

Quý công tử cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta biết.”

Đại tướng quân lại thở dài, thân thân hôn hôn tiểu tức phụ nhi chịu ủy khuất kia của mình: “Bảo bối, ngoan, đừng sợ.” Hắn đã hoàn toàn quên người vừa trúng độc thiếu chút nữa chết chính là mình.

Buổi tối, Đại tướng quân và Quyền thần đứng thứ ba cùng nhau ngồi thương lượng chuyện này.

Quyền thần đứng thứ ba nhớ tới biểu tình ủy khuất giống như thỏ con hoảng sợ của Quý công tử, nhin không được cười ha ha.

Đại tướng quân thực buồn bực: “Ngươi cười cái trứng, ta thiếu chút nữa đã chết.”

Quyền thần đứng thứ ba cười trào phúng không chút khách khí: “Các ngươi hai cái quả trứng ngốc, làm, tiếp tục làm đi a.”

Đại tướng quân cười lạnh: “Ngươi thông minh, ngươi độc thân.”

Quyền thần đứng thứ ba: “.....”

Đại tướng quân thối trà mỉm cười: “A, văn nhân.”

Giữa qua cột lại, vẫn phải nói chính sự.

Tên ngự y kia dạy hư quý công tử kia, nửa canh giờ trước nhảy xuống kênh đào bảo vệ thành tự sát, đội vớt xác còn đang bận việc.

Trong phòng uống trà hai người đều biết, vớt lên cũng không có dùng được gì.

Quyền thần đứng thứ ba nói: “Sẽ là ai đây chứ?”

Đại tướng quân nói: “Vương gia trong kinh thành đều rất thành thật, chẳng lẽ là những phiên vương ở biên cương làm?”

Hai người bàn bạc một đêm, mấy trăm con bồ câu ở phủ Tướng quân cũng bay ra cả đêm, muốn nằm vùng các nơi đều phải báo lại mọi tình huống từng người nắm giữ, có người muốn hành động.

Lúc hừng đông, Đại tướng quân trở lại trong cung.

Quý công tử thổi sáo ở Ngự Hoa Viên, Công chúa ôm Tiểu hoàng đế đã ba tuổi lẳng lặng xem Quý công tử làm màu.

Nhưng mà Quý công tử thổi sáo thật sự dễ nghe, y mới vừa thổi xong, Tiểu hoàng đế liền vui vẻ vỗ tay, đặc biệt nể tình.

Đại tướng quân thấy Công chúa, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hần hỏi công chúa: “Theo lệ thường, người cũng tới tuổi thành hôn rồi, có người muốn gả không?”

Công chúa ôn ôn nhu nhu mà nói: “Có.”

Người trong lòng của nàng là một tên phế vật ăn chơi trác táng, trước kia cả nhà hần và Quyền thần đứng thứ hai là chung một tụt.

Lúc Đại tướng quân bức Quyền thần đứng thứ hai từ chức về hưu, cả nhà của tên ăn chơi trác táng lập tức thay đổi lập trường, đứng cùng một phía với Đại tướng quân đuổi Quyền thần đứng thứ hai về quê làm ruộng.

Đại tướng quân không có ý kiến với cuộc tình tự nguyện này, đang chuẩn bị tổ chức long trọng một lần.

Nhưng Công chúa lại nói: “Năm nay tổ mẫu hần đã qua đời, không thể thành hôn. Sang năm là năm bốn mạng của hần, không thể thành hôn. Năm sau nữa là năm, tương khắc với bát tự của ta, cũng không thể thành hôn.”

Đại tướng quân cũng không quan tâm nàng thành hôn khi nào, bao giờ cũng được.

Hần ôm Quý công tử ăn mặc một thân quần áo mỏng về phòng, cắn ngón tay vừa trắng vừa thon của tức phụ nhi nói hừ nói vượn: “Tức phụ nhi, sao người người lạnh như vậy, tới trừ hỏa cho vi phu đi.”

Đại tướng quân luôn thượng hỏa dè tiểu tức phụ nhi lạnh lạnh thơm tho mềm như bông ở trên giường, gối chày lớn ma sát hơn một ngàn hồi mới tiết đủ hỏa, ôm tức phụ nhi cảm thấy mỹ mãn mà tiếp tục cọ không chịu ra ngoài: “Tức phụ nhi, còn muốn học y không?”

Quý công tử đương nhiên muốn học, nhưng y sợ mình lại độc chết Đại tướng quân, ủy ủy khuất khuất mà nói: “Không..... Không muốn học..... Ân.....”

Đại tướng quân đỉnh một chút, đỉnh đến khi Quý công tử vừa khóc vừa kêu.

Đại tướng quân nói: “Nói dối, vi phu phải đánh mông người.”

Bốp bốp bốp bốp, mông thịt trắng mềm nảy nảy bị đánh thành phần hồng, đáng thương hề hề run lên run lên.

Quý công tử bị đánh đến khóc thút thít, màn giường tán loạn, vừa định chạy đi lại bị xách trở về ấn xuống tiếp tục đánh, mông cũng sưng phù lên, nhìn thấy đặc biệt đáng thương.

Đại tướng quân nói: “Người đừng sợ ta, người như ta đặc biệt rất cưng chiều tức phụ nhi.”

Quý công tử khóc đến mức nấc lên: “Người chính là cái con rùa lớn chết dẫm.”

Đại tướng quân hỏi lại: “Muốn học y không?”

Quý công tử khóc thút thít mà nói: “Muốn.”

Y quyết định, không bao giờ tỏ ra thân thiết trước mặt cái con rùa lớn chết dẫm này nữa.

4. Chương 4

Quý công tử nói được thì làm được. Mỗi ngày vùi đầu đi theo sư phụ mới học y, một chút cũng không để ý tới Đại tướng quân.

Quyền thần đứng thứ ba nói cho Đại tướng quân biết một sự kiện.

Cái tổ chức nhỏ có chút lộn xộn kia đang lật đặt ngai đầu ở trong tối.

Thành viên chủ yếu là một ít thư sinh đọc nhiều thi thư thú vui lễ độ. Qua mấy năm thái bình mỗi ngày yên ổn bỗng nhiên bắt đầu không hài lòng, muốn lật đổ gian thần cứu vớt Hoàng Thượng.

Đại tướng quân khinh thường không hề để ý đến đám thư sinh rách nát đó. Hắn nhớ tới lúc giúp Quyền thần đứng thứ hai thanh lọc thần tử, trừ bỏ góp lửa trợ uy vung vẩy bút mực một cái bản lĩnh phóng rầm cũng không có. Một khi xuất động đao kiếm, đám bọn họ làm người đầu tiên chạy trốn rất xa.

Việc làm hắn cảm thấy phiền toái, là hôn sự của Công chúa.

Công chúa là một nàng công chúa thực tôn quý, xuất giá là chuyện có rất nhiều rất nhiều thứ phiền toái. Triều lễ ti (*Bộ phận chuyên quản lý các lễ nghi trong cung) liền phải phiền tới người cầm quyền chân chính là Đại tướng quân đây.

Đại tướng quân bị bọn thái giám của Triều lễ ti chặn ở ngự thư phòng, đã hai ngày không trông nom thân thân mật mật tức phụ nhi để làm chút vận động rồi.

Quý công tử ngồi xổm trên mặt đất cố gắng đảo được, được thảo trong bát đều bị đảo thành bùn, mà y vẫn còn đang ngẩn người.

Ngự y ngưng ngưng hỏi.

Con vẹt trên giá kêu lên: “Trứng ngốc, trứng ngốc!”

Quý công tử ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng mà giận dữ trừng mắt với con chim kia: “Ngươi mới là trứng ngốc!”

Một người một chim cãi cọ với nhau giống như con nít ba tuổi, cuối cùng Quý công tử vén tay áo rống to: “Ta rút trọc lông chim ngươi đi hằm canh uống!”

Mắt thấy đấu khẩu muốn biến đấu võ, một đám thị nữ vội xông tới can ngăn: “Phu nhân, phu nhân xin bớt giận, xin bớt giận.”

Đại tướng quân mang đôi mắt xanh đen đi tới: “Chuyện gì ồn ào vậy?”

Con vẹt ử rử cụp đuôi nhỏ giọng nói thầm: “Hắn là trứng ngốc, hắn là trứng ngốc.”

Quý công tử nhìn gương mặt tiều tụy của Đại tướng quân, ủy khuất toàn thân càng thêm mãnh liệt, khóc đến nấc lên nấc xuống mà vươn cổ không nói lời nào.

Đại tướng quân không nhận ra phải do người ta, bởi vì đã sầu lo đến mức đầu óc dần dần mà đứng ở trước mặt Quý công tử: “Nó..... Nó khi dễ ngươi?”

Con vẹt hoảng sợ phần nộ mà trừng lớn đôi mắt.

Quý công tử giận lấy mà khóc lóc nói: “Không, không có..... Hức.....”

Đại tướng quân thật cẩn thận mà nói: “Là..... Giận ta?”

Quý công tử quay đầu liền đi vào trong phòng.

Đại tướng quân vội vàng đuổi theo.

Quý công tử còn đang giận lấy.

Đại tướng quân uy hiếp: “Còn không nói thật ta liền đánh ngươi mông.”

Hai mắt Quý công tử đầm lệ mà nhìn hần, bỗng nhiên chui đầu vào trong lòng ngực hần: “Ta không ghen..... Ô ô..... Không ghen..... Người có phải thích Công chúa hay không..... Người có đúng không.....”

Đại tướng quân đã không ngủ mấy đêm đầu óc có chút trì độn: “A..... A?”

Quý công tử khóc lóc nói: “Nàng muốn thành hôn..... Ô ô..... Người liền không gặp ta..... Ô ô..... Hức..... Người còn lao lực như vậy..... Hức.....”

Trí óc của Đại tướng quân bị phế hơn nửa ngày mới hiểu được tức phụ nhi đang giận lấy cái gì. Hần ôm ngôi sao nhỏ của mình ruy nghĩ không biết nên thương yêu như thế nào mới tốt: “Ta không thích nàng. Mỗi ngày cô Công chúa kia đều dùng lỗ mũi nhìn ta, ta thích nàng làm gì?”

Quý công tử càng thương tâm: “Nhưng ta..... Nhưng trước kia ta cũng nhìn người người..... Oa!”

Vào khoảng thời gian phụ thân chưa chết, Đại tướng quân là người hầu của y, cả ngày đi theo sau môn y bưng trà đổ nước nhặt điều cho y.

Không ai dạy y ngoại trừ dùng lỗ mũi nhìn người ở ngoài còn có thể dùng góc độ nào khác nhìn người.

Đại tướng quân cũng ghen đỏ mặt: “Chính là..... Chính là ta..... Ta.....”

Quý công tử khóc đến mệt, vừa nấc cụt vừa khóc.

Đại tướng quân thấp giọng nói: “Ta cảm thấy người như vậy, rất đáng yêu.”

Quý công tử dỗi dỗi mà ngẩng đầu lên, hít hít nước mũi: “Không tin.”

Đại tướng quân nói: “Thật sự.”

Quý công tử nhỏ giọng nói thầm: “Cũng không tin.”

Đại tướng quân nói: “Ta thề.”

Quý công tử phụt một tiếng nín khóc mỉm cười: “Thề người là con rùa lớn?”

Đại tướng quân từng bị mắng nhiều rồi, cứ nhiên từ câu nói “con rùa lớn” này lại nghe ra một chút âm điệu làm nũng. Xương cốt tức khắc mềm hơn phân nửa, tiểu huynh đệ dưới bụng kìm nén không được mà đứng lên.

Vì thế, kéo kẹt kéo kẹt kéo kẹt kéo kẹt.....

Bọn thị nữ ở trong sân suy xét tò mò.

“Phu nhân và lão gia làm hòa rồi sao?”

“Nghe thanh âm này, không khác biệt lắm.”

Ngày Công chúa gả đi xa, tiểu Hoàng đế sáu tuổi biểu lộ nghiêm túc trên mặt đứng ở bên ngoài kiệu hoa, đỡ tỷ tỷ của mình lên kiệu.

Công chúa tháo hoa tai xuống đặt ở trong lòng bàn tay hần, nói nhỏ vài câu.

Trên gương mặt non nớt của tiểu Hoàng đế có chút mờ mịt: “Hoàng tỷ, nhất định phải như vậy sao?”

Công chúa nói: “Người lớn lên sẽ hiểu.”

Cuối cùng Công chúa cũng gả chồng, Đại tướng quân nhẹ nhàng thở ra, cả bệnh nóng trong người cũng nhẹ đi.

Quyền thần đứng thứ ba là người có lòng hiếu kỳ ngập mặt đến không ngờ, lúc rảnh liền chạy tới Thái Y Viện, xem quý công tử nghiêm trang phối được luyện đan ở đó.

Đệ tam quyền thần hỏi: “Cái được này..... Có thể trường sinh bất lão không?”

Quý công tử âm trầm lộ ra răng nanh: “Người tiến vào, ta đốt người thành than, bảo quản người thiên thu vạn tải cũng không hư thối.”

Quyền thần đứng thứ ba cười gượng lui về phía sau vài bước, bắt đầu giúp Quý công tử phơi nắng được liệu.

Quay lại vài lần, không ngờ hai người ở chung cũng không tệ lắm.

Đại tướng quân không biết trị quốc, hơn nữa mấy tên gian trá nhỏ nhả cũng không có lương tâm gì, nhưng Quyền thần đứng thứ ba thì có.

Bọn họ đã luôn hỗ trợ nhau mấy năm nay, quốc gia cũng vẫn luôn thái thái bình bình sống yên bình lặng.

Ban ngày Đại tướng quân học xử lý quốc sự ở trên triều đình, buổi tối ngã vào thân thể mềm mại thơm tho của tức phụ nhi, nhào nhào dính dính như muốn sinh thêm đứa thứ hai.

Mỗi ngày trôi qua mỹ mãn vô cùng.

Thế nhưng yên bình qua đi, Duyên Châu bỗng nhiên xuất hiện lũ lụt, nước sông tràn bờ kéo dài vài trăm dặm.

Trong lúc nhất thời các bá tánh trôi giạt khắp nơi tiếng kêu than dậy trời đất. Cấp báo tình hình thiên tai bay tới kinh thành giống như hoa tuyết.

Tiền mua lương cứu tế không phải là phần tiền có thể lộn xộn. Chuyện hỗn loạn ven bờ còn chưa xong, chuyện khác lại tới, nạn châu chấu cũng rắc rối không thể giải quyết hoàn toàn.

Hai tháng sau, nhà chồng Công chúa lấy danh nghĩa dẹp loạn mang binh nhằm về phía kinh thành.

Đại tướng quân bức bối cả người đang không chỗ phát tiết, tự mình mang binh bình định đám loạn thần tặc tử này.

Phò mã chết ở trên chiến trường, Đại tướng quân dùng xe chở tù chuyển Công chúa trở lại kinh thành, chém đầu ở cửa chợ.

Cuộc phản loạn do thiên tai này kéo dài ước chừng tám tháng.

Đại tướng quân giết mười mấy quan viên địa phương tham ô nhận hối lộ, thật vất vả phát bạc mua lương cứu tế đến chỗ dân chúng, khu vực thiên tai lại ồn ào nổi lên ôn dịch.

Nghe được tin tức xuất hiện ôn dịch, Quý công tử ồn ào muốn đi tới nơi thiên tai hành nghề y, cả hành lý cũng đã thu thập xong rồi.

Đại tướng quân ngăn đại: “Không được đi!”

Quý công tử nói: “Vì cái gì ta không thể đi?”

Đại tướng quân nói: “Nơi đó cũng không phải không có đại phu, thân thể quý cao như người xem náo nhiệt làm gì.”

Quý công tử nói: “Hành nghề y là vì cứu người, ta học y thuật nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chỉ để ở trong thâm cung kê phương thuốc thanh hỏa cho người sao!” Y nói nói lại có chút ủy khuất, nước mắt ở hốc mắt trực tiếp trôi lên bao quanh.

Đại tướng quân sợ nhất lão bà khóc, nhanh chóng lúng túng hạ thấp ngữ điệu nói: “Người muốn hành nghề y, ta mở một y quán ở kinh thành cho người, có biết bao nhiêu người bệnh cũng đủ để cho người phô hết tài năng.”

Quý công tử nói: “Ta không cần!”

Đại tướng quân nghiêm khắc mà nói: “Không được!”

Quý công tử khóc lóc chạy.

Đại tướng quân vốn tưởng rằng chuyện đã dừng ở đây, nhưng sau nửa đêm, hắn bỗng nhiên cảm thấy ỏ chần có chút trống trống.

Mở to mắt vừa thấy, phát hiện không có tức phụ nhi.

Hắn vội vàng chạy đến trong viện tìm người, rồi nhìn đến dưới chân tường cao trong ánh trăng. Một người đang công hòm thuốc lớn vung về nhảy nhảy, ý đồ muốn nhảy lên bức tường hoàng cung cao năm trượng kia.

Đại tướng quân chạy tới, ngồi xổm góc tường buồn bực hỏi: “Bảo bối, rốt cuộc vì sao ngươi một hai phải đi tới chỗ có dịch bệnh.”

Hốc mắt Quý công tử ướt ướt: “Nơi bị dịch bệnh nhất định có rất nhiều tiểu khát cái, giống như ngươi khi còn nhỏ vậy. Nếu ta không đi, bọn họ sẽ chết.”

Đại tướng quân nhớ tới mười mấy năm trước, nhớ tới cơn mưa phùn ở Giang Nam và hương hoa thơm ngát.

Nhớ tới thời niên thiếu, hắn bị xe ngựa cán gãy chân nằm ở ven đường chờ chết, nhớ tới thiếu niên xinh đẹp cưỡi ngựa lớn cao to lo lắng mà nhìn hắn, lão đại phu của Tế Thế Đường đi theo phía sau.

Người thiếu niên xinh đẹp giống như một đồng tử thần tiên kia đến, dùng giọng nói mềm như bông nói với lão đại phu: “Đại phu, ông cứu cứu người này đi, ta cho ông thật nhiều tiền.”

Đại tướng quân mềm lòng không nói gì, ôm eo nhỏ tức phụ nhi thở dài: “Ta đi tới chỗ dịch bệnh với ngươi.”

Quý công tử giả trang thành một đại thiếu gia thế gia hành nghề y, Đại tướng quân giả thành người hầu của y. Hai người mang theo một xe dược liệu tới nơi dịch bệnh, rồi dựng lều bắt đầu khám bệnh bốc thuốc.

Ở chỗ phế tích lụp sụp bị lũ lụt quét qua, có nhiều tiểu khát cái.

Bọn họ ăn không đủ no mặc không đủ ấm không có chỗ ngủ, rất nhiều người có mùi tanh tưởi khắp toàn thân, mắc bệnh vật vã nằm trên mặt đất chờ chết.

Từ nhỏ Quý công tử có thói ở sạch, sau hai ngày nôn thốc mới thích ứng với mùi hương này. Thật cẩn thận băng bó miệng vết thương cho nhóm khát cái, chữa bệnh tặng dược.

Tâm tình Đại tướng quân phức tạp, kiêng cái xẻng chôn bãi nôn của Quý công tử xuống, lại đi trên xe ngựa dọn dẹp.

Hắn không thích nơi này.

Nghèo khổ, bệnh tật, tanh tưởi, tử vong.

Hắn ở trên chiến trường mười mấy năm, hắn giết quá rất nhiều người. Nhưng cái sự chết mòn trong bất lực này vẫn làm cho hắn cảm thấy thống khổ không ngờ, làm cho hắn nhớ tới thời thơ ấu của bản thân, từ sinh ra liền phải đợi chết.

Vốn dĩ hắn cho rằng một người kiêu quý như Quý công tử, ở hai ngày liền chịu hết nổi.

Nhưng không nghĩ tới, Quý công tử ở chỗ này càng ở càng hoạt bát nhảy loạn khắp nơi, trái lại hắn ngã xuống trước.

Đại tướng quân mắc bệnh thương hàn, nằm ở trạm dịch sắc mặt trắng bệch hôn hôn mê mê mà ngủ, chờ đến trời tối mới tỉnh lại.

Ai? Tức phụ nhi của ta đâu?

Quý công tử bận rộn cả một ngày ở khu dịch bệnh, mệt đến đi không nổi, đang ngồi ở bậc thang ngoài cửa ngắm sao.

Đại tướng quân mang mầm bệnh toàn thân không dám ôm y, ủy khuất hu hu mà ngồi ở bên cạnh.

Quý công tử hắng giọng nói hỏi: “Ngươi khá hơn chút nào không?”

Đại tướng quân còn bệnh đến đầu choáng váng não phình, nghe câu hỏi như thế trong lòng bỗng nhiên dâng lên một dòng ủy khuất nói không nên lời: “Ngươi quan tâm ta sao?”

Quý công tử nghi hoặc mà nhìn hắn, ngón tay tinh tế trắng nõn xoa bóp mặt hắn: “Như thế nào rồi, bệnh choáng váng sao?”

Đại tướng quân bị gió lạnh thổi trúng, tỉnh táo lại, cười khổ than một tiếng: “Tức phụ nhi, ta cảm thấy những nạn dân đó ở trong lòng ngươi còn quan trọng so với ta.”

Không đúng, ở trong lòng tức phụ nhi hắn thật sự quan trọng sao?

Cái quả trứng loi nhoi được nuôi chiều từ bé luôn dùng lỗ mũi nhìn người này, thật sự sẽ đặt hẳn vào trong lòng sao? Giống như tình yêu hẳn dành cho quả trứng loi nhoi vậy.....

Ở dưới ánh trăng Quý công tử đỏ mặt: “Đầu óc người nóng đến hồng rồi, ta lại sắc một phần được cho người.”

Đại tướng quân mượn bệnh nổi điên, lập tức nhào qua ôm eo nhỏ của tước phụ nhi kéo vào trong lòng ngực: “Ta không uống thuốc, người trò chuyện với ta đi.”

Quý công tử nằm ở trong lòng ngực hẳn, nhỏ giọng nói: “Chúng ta cũng đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, còn có lời gì chưa nói qua.”

Lúc bọn họ quen biết nhau họ vẫn còn là những đứa nhóc, hiện tại con nhỏ cũng đã có thể bò tường trèo cây rồi.

Đại tướng quân trầm mặc trong chốc lát, nói: “Chúng ta chơi một trò chơi, ta nói ra một bí mật người không biết, người nói ra một bí mật ta cũng không biết, được không?”

Quý công tử gật gù đầu, ngáp một cái: “Ta mệt lắm, người nói nhanh lên.”

Đại tướng quân cẩn thận dùng từ một chút, gian nan mà nói: “Ta giết phụ thân người, chính là vì muốn chiếm hữu người hoàn toàn.”

Quý công tử ngẩn ra một chút, nhỏ giọng nói: “Ta xúi giục người giết phụ thân ta, là vì báo thù cho nương ta.”

Đại tướng quân bệnh đến mơ mơ màng màng mà đầu óc giống như bị một trận mưa to tầm tã tưới xuống, lập tức thanh tỉnh.

Quý công tử sợ tới mức che miệng lại, hoảng sợ mà trừng lớn đôi mắt.

Đại tướng quân buồn bực mà nhìn y: “Tại sao người không nói sớm?” Bao nhiêu năm, bao nhiêu năm rồi vì chuyện nhục phụ của mình mà hẳn khó ngủ ngày đêm, sợ ngày nào đó tước phụ nhi nhớ tới sẽ báo thù vì phụ thân.

Quý công tử dọa khóc: “Ta..... Ta không dám..... Ô ô..... Nói cho người..... Không dám.....”

Đại tướng quân sờ sờ sọ não của mình: “A?”

Quý công tử khóc đến thở hổn hển: “Ta..... Ô ô..... Ta sợ người..... Sợ người cảm thấy ta..... Ô ô..... Tâm cơ ngoan độc..... Hức..... Liền không phải..... Không phải tiểu bạch hoa người thích..... Ô ô.....”

Đại tướng quân: “..... Từ nhỏ người luôn thích bò tường trèo cây đào trứng chim, đào bẫy rập ở cổng lớn, rải ớt cay trong trà khách nhân, bắt chuột kẹp kẹp ta hơn mười lần còn nửa đêm lôi kéo ta đi cùng người trộm cạo đầu phụ thân người. Rốt cuộc từ khi nào người có ảo giác mình là một tiểu bạch hoa?”

Quý công tử chớp mắt to nước mắt lưng tròng: “..... Hức.”

Đại tướng quân nói: “Hiện tại đến phiên ta nói bí mật thứ hai.”

Quý công tử nắc cục một cái, nghiêm túc nghe.

Đại tướng quân nói: “Trương Đại Cầu là tên phụ thân người đặt cho ta, tên thật của ta là Trương Khích, tự Di Phủ. Phụ thân ta là tiền triều Đại tướng quân Trương Dụng Hành. Hơn hai mươi năm trước, tiểu nhân châm ngòi hôn quân, khiến phụ thân ta chết oan ở biên giới phía Bắc.”

Quý công tử ngẩn ngơ, nói: “Phụ thân ta chính là tiểu nhân đó.”

Đại tướng quân nói: “Người biết chuyện này?”

Quý công tử xoa xoa nước mắt: “Phụ thân ta đã luôn làm chuyện xấu xa cả một đời, phạm là những chuyện xưa táng tận thiên lương ta nghe qua, giống nhau ở chỗ là đều có tính đến trên đầu hẳn, cũng không oan uống hẳn.”

Đại tướng quân nói: “Hiện tại đến phiên người nói bí mật thứ hai.”

Quý công tử cau mày, vắt hết óc cũng không nghĩ ra có chuyện gì mà Đại tướng quân không biết, ủy khuất hu hu mà nói: “Ta cũng chỉ có cái chuyện kia là giấu diếm được người.”

Đại tướng quân nói: “Ta đây hỏi, người trả lời.”

Quý công tử gật gật đầu.

Đại tướng quân hỏi: “Người yêu ta không?”

Quý công tử ngẩn ngơ, đỏ mặt nói: “Người..... Người..... Ta cũng đã là người của người rồi..... Người còn hỏi ta!”

Đại tướng quân cũng có chút khấn trương, lời lẽ chính đáng mà nói: “Người của ta cũng chưa từng nói yêu ta bao giờ, có phải đặc biệt quá đáng hay không?”

Quý công tử đỏ mặt nhảy dựng lên muốn chạy.

Đại tướng quân kéo y vào trong lòng ngực một phen: “Không được chạy!”

Quý công tử giãy giụa: “Người bị bệnh thương hàn, ta không muốn ngủ cùng với người đâu, sẽ lây bệnh.”

Đại tướng quân giả đáng thương: “Ta đau đầu khó chịu, một người ngủ không được.”

Quý công tử: “.....”

Đại tướng quân dùng hết kỹ năng giả vờ của cả đời mình, điềm điềm đáng yêu mà chớp chớp mắt: “Thật sự.”

Đêm hôm đó, bọn họ cùng ngủ trên một cái giường, chính giữ chân một bức tường chắn cao cao.

Là Đại tướng quân yêu cầu y, hẳn thật sự sợ lây bệnh cho tức phụ nhi.

Không biết có phải do một đêm này được ngủ đến ngon lành hay không, ngày hôm sau Đại tướng quân tỉnh lại liền khỏe mạnh, tinh thần phấn chấn mà múa đao một lát ở trong viện của trạm dịch, hứng thú bùng bùng làm bữa sáng cho tức phụ nhi.

Quý công tử lười biếng mà từ trong phòng dò cái đầu ra, đứng dưới ánh nắng đánh một cái ngáp lớn.

5. Chương 5

Bỗng nhiên, một người hầu trẻ tuổi của phủ Tướng quân gấp gấp vọt vào: “Tướng quân, phu nhân, không ổn rồi!”

Chuyện là thế này.

Đứa con hay trèo tường leo cây kia của Đại tướng quân và Quý công tử, trốn vào tẩm cung Hoàng Thượng trộm một quả trứng chim.

Tiểu Hoàng đế yêu quý quả trứng chim kia từ rất lâu, lập tức phát giận muốn nhốt nhóc con này vào đại lao.

Nhóc con cũng không phải dân ăn chay, đứng lên vật lộn với tiểu Hoàng đế một hồi, hai bên xé loạn quần áo và cào lên mặt mũi của đối phương.

Tiểu Hoàng đế bình tĩnh lại không tiếp tục so đo chuyện này, còn đưa quả trứng chim kia cho nhóc con luôn.

Nhóc con lại không vui, hăm hừ mà rời nhà trốn đi, một hai phải tới vùng thiên tai tìm cha mẹ phân xử.

Người của phủ Tướng quân không dám chọc tiểu tử tông nổi giận, đành phải mù mờ mịt mịt mà cùng đi vào vùng thiên tai chung. Khuyên can mãi mới khuyên được tiểu thiếu gia ở lại khách điểm trong thành, bọn họ đi tới khu dịch bệnh tìm cứu binh.

Đại tướng quân và Quý công tử đối diện không nói gì.

Hồi lâu lúc sau, Đại tướng quân nói: “Rất có phong phạm của người khi còn nhỏ.”

Năm nay nhóc con bảy tuổi, đúng là tuổi đẹp của chó con mà.

Đại tướng quân và Quý công tử vội vàng vào thành, rồi lại nghe nói con trai mình chạy ra khỏi khách điểm, không biết tung tích.

Đại tướng quân tức giận đến mặt cũng tái mét rồi: “Thằng nhóc chết tiệt này!”

Một đám người lật tung từng tấc đất của thành Duyên Châu hết lên trời, rồi cuộc lật ra được tiểu thiếu gia, còn thuận tiện mang về một thiếu niên mười một hai tuổi.

Thiếu niên giống cọng cải thìa xanh miết, nghiêm trang mà ưỡn ngực ngẩng đầu không kiêu ngạo không siểm nịnh, bên hông treo một thanh kiếm thiết thô lậu.

Đại tướng quân xách cổ con trai lên, âm u mà nói: “Chạy tới làm gì?”

Nhóc con hét lớn một tiếng: “Con không cần ở kinh thành, con muốn học võ, con muốn lưu lạc giang hồ!”

Quý công tử bất đắc dĩ mà nhìn nó: “Con mới bảy tuổi.”

Nhóc con chỉ vào thiếu niên nói: “Đó là sư phụ của con, con muốn đi theo sư phụ lưu lạc giang hồ!”

Đại tướng quân tức giận đến đau răng, ném con trai vào khách điểm phái thêm người trông giữ nghiêm ngặt, tỉ mỉ tra xét chi tiết của thiếu niên.

Hiển nhiên đúng là một đệ tử chính thức của danh môn chính phái.

Quý công tử nghe tiếng khóc rống non nớt của con trai, thấp giọng nói: “Bằng không, để cho nó lưu lạc giang hồ đi. Ở kinh thành mấy năm nay, nó vẫn luôn rầu rĩ không vui.”

Đại tướng quân miễn cưỡng cảm nhận thấy được cảm xúc của y chùn xuống, thật cẩn thận hỏi: “Người..... Người có phải cũng..... cũng không thích kinh thành hay không?”

Quý công tử tránh né mà cúi đầu, miệng lắp bắp: “Ta..... Ta không quá thích.....”

Danh môn quyền quý trong kinh thành đều quen biết y từ thời niên thiếu, nhưng hiện tại trên danh nghĩa y đã là người chết. Vì thế kinh thành to như vậy, y cũng chỉ dám trộm đi dạo một lúc ở đầu đường trong đêm khuya, tránh ở trong bóng tối nếm thử hương vị thịt nướng lửa tại nhà.

Tồn tại như vậy, làm sao có thể vui vẻ chứ?

Đại tướng quân nắm tay y, giống như lúc còn niên thiếu vậy không biết làm sao mà chỉ đứng ở phía sau y.

Trầm mặc dần dần lan tỏa.

Đôi mắt Quý công tử hàm chứa nước mắt, dỗi dãi mà nhỏ giọng nói: “Nhưng cũng không phải không thích lắm.”

Đại tướng quân nói: “Chờ thêm hai năm, qua hai năm ta liền trả quyền lực còn lại cho Hoàng Thượng. Trong mấy năm này, ta sẽ tìm một nơi non xanh nước biếc không ai nhận ra chúng ta, tạo ra một thân phận hoàn mỹ mới cho một nhà chúng ta. Về sau chúng ta liền ở nơi đó, uống trà nghe hát sinh đứa thứ hai, được không?”

Cũng một ngày này, dưới cảnh tức phụ nhi miễn cưỡng cười vui trong nước mắt, Đại tướng quân khẽ cắn môi đáp ứng yêu cầu vô cơ của đứa con trai chuyên gây rối.

“Con muốn lưu lạc giang hồ?”

Nhóc con chột dạ hơn phân nửa, vọt chết cái mồm vẫn còn cứng mà nói: “Con nhất định phải đi.”

Đại tướng quân nói: “Ta cho con đi, sau mười năm, học ra ngô ra khoai rồi mới được trở về gặp ta.”

Nhóc con mừng rỡ đến đôi mắt cũng nở hoa rồi, hoan hô nhào tới ôm ấp sư phụ.

Cứ như vậy, trên giang hồ xuất hiện một khung cảnh kỳ dị.

Một thiếu niên lạnh lùng mười một hai tuổi và một nhóc con bảy tám tuổi đi ở phía trước, đằng sau là mấy chục cao thủ đệ nhất âm thầm lén lút đi theo cảnh giác quan sát bốn phía.

Lời ước hẹn mười năm đầy kiên định với Đại tướng quân đã buông xuống, nhưng ngày hôm sau, Quý công tử liền nhớ nhĩ tử đến nỗi bắt đầu liên tục thất thần lằm bằm lầu bầu.

“Người nói coi từ nhỏ nó đã được ăn ngon mặc đẹp, có ăn được cơm canh đậm bạc của mấy quán trên đường không đây?”

“Con trai của nhà chúng ta lại không thông minh, có thể bị người ta khi dễ hay không a?”

“Không đúng, nó chính là một tiểu Ma Vương quậy phá phách lối, không đi khi dễ người khác thì đã tốt lắm rồi.”

“Chính là..... Nếu nó gây ra họa, ai sẽ chùi dít cho nó chứ.....”

Đại tướng quân cũng nhớ con trai, nhưng hắn không nói. Hắn ở một bên châm củi sắc thuốc giúp Quý công tử một bên lãnh đạm mà nói: “Nếu như người lo lắng cho thằng nhãi ranh kia, chúng ta liền dọn lều ở nơi này đi Nghiệp Châu tìm nó.”

Biểu tình của Quý công tử dịu xuống mà thở dài: “Thôi, bên người nó còn có thị vệ của người nhìn, nhưng ta đi sớm một ngày, khu dịch bệnh liền chết nhiều hơn mười mạng người.”

Đại tướng quân: “.....”

Hắn đang nghĩ nên làm như thế nào, mới có thể khiến tức phụ chủ động nói ra muốn gặp con trai chứ?

Quý công tử ngày người ở khu dịch bệnh ước chừng một tháng, tình hình bệnh dịch mới dần dần ổn định xuống.

Y nhẹ nhàng thở ra, sau đó ở lì trong được đường phổi ba ngày thuốc, phân mấy ngàn gói được thảo cho dân tị nạn bị bệnh.

Đại tướng quân theo ở phía sau, yên lặng móc ra hai tấm ngân phiếu đặt ở trên bàn chường quầy.

Chường quầy vui đến nở hoa, trước khi đi tặng một bao thần dược tổ truyền cỡ lớn cho hai vị thần tài.

Đại tướng quân nghi hoặc mà nhìn hai chữ “Thần dược” trên gói thuốc: “Rốt cuộc là thuốc gì?”

Chường quầy cho hắn một ánh mắt ái muội “Người hiểu mà”, vui lên vui xuống mà đưa thần tài lên xe.

Gió thổi qua màn tua trên xe ngựa, sườn mặt tinh xảo tuấn mỹ của Quý công tử ở trong gió đẹp đến mức tựa như ảo mộng.

Trong lòng Đại tướng quân vừa động, lại cảm thêm hai tấm ngân phiếu cho chường quầy: “Chiều theo phương thuốc tiếp tục phổi ba ngàn thêm phần, phân phát cho dân bị nạn ở khu dịch bệnh, có bệnh chữa bệnh, không bệnh phòng bệnh.”

Chường quầy lấy ngân phiếu cười đến thấy rằng không thấy mắt: “Nhất định nhất định.”

Đại tướng quân và Quý công tử leo lên xe ngựa rời khỏi Duyên Châu, trên đường trở lại kinh thành tính toán thuận tiện đi Nghiệp Châu thăm nhóc con phá phách của bọn họ.

Trong khoảng thời gian này Quý công tử mệt đến đáng sợ, thân lung lay trên xe ngựa ghé vào trong lòng ngực Đại tướng quân ngủ ngon lành.

Y còn không biết, vị chường quầy lấy tiền kia cầm mấy xấp ngân phiếu lớn nghĩ tới nghĩ lui vẫn luôn cảm thấy phỏng tay, dứt khoát liên hợp với dân chúng ở khu dịch bệnh dựng một tòa miếu thần trên ngọn núi nằm phía sau túp lều hành nghề y của y, còn nặn một tượng thần bằng vàng.

Vì đã tìm được đường sống trong chỗ chết, đám dân bị nạn ở khu dịch bệnh ngày đêm thắp hương quỳ lạy tại đây, hương khói cực kì phồn thịnh.

Quý công tử tỉnh ngủ nằm trong lòng ngực của Đại tướng quân đánh cái hắt xì, ỷ khuất mà xoa xoa cái mũi: “Ai đang mắng ta?”

Đại tướng quân nghiêm trang mà nói: “Là có người nghĩ tới người.”

Quý công tử nhập nhèm thức dậy, mềm như bông mà ngáp: “Ai nghĩ tới ta a.”

Đại tướng quân nói: “Ta.”

Đại tướng quân nói thoái ẩn, chính là thật sự muốn thoái ẩn.

Hắn chọn một trấn nhỏ ở Giang Nam, mượn mấy gia nô mới ở nơi đó dọn dẹp một tòa nhà nhỏ bên hồ.

Đám gia nô chưa từng gặp chủ nhân, chỉ nghe nói là phú thương bán đồ da ở cửa khẩu biên giới phía Bắc. Mấy năm nay bị gió to tuyết lớn thổi ra bệnh thấp khớp kinh niên, liền nghĩ tới Giang Nam ở mấy năm trải qua ngày tháng dễ chịu.

Nhà bọn họ có một tiểu thiếu gia, là một đứa nhỏ, có đôi khi sẽ mang bằng hữu lại đây ở vài ngày, đi tới sân sau hái hoa quả tươi ăn.

Đại tướng quân thường thường mua chút tranh chữ và vật trang trí ở kinh thành, lặng yên không một tiếng động thuê mấy tiêu cục chuyển đến trong viện, kể cả thân tín trong tay hắn cũng không biết, hắn có một tổ ấm như vậy.

Hôm nay, Đại tướng quân lại tự mình trông coi một xe vàng thổi đi tới một tiêu cục nhỏ ở ngoài kinh thành, lại bị mưa to xối xuống chặn ở nơi này.

Người trong tiêu cục khuyên hắn ở lại chỗ này ngủ một đêm, hắn càng không nghe, một hai phải cưỡi ngựa chạy về kinh thành.

Trời tối đường trơn, ngựa thuần thực cũng ngã chân trong bùn đất lầy lội. Một người một con ngựa lăn vào mương núi, ở trong mưa to tầm tã không lời gì để nói.

Nhưng như vậy còn chưa có xong, bỗng nhiên gió lạnh thổi phù phù trên đỉnh đầu, trong nháy mắt bóng người di chuyển tầng tầng mũi tên trút xuống như mưa.

Sắc mặt Đại tướng quân biến đổi.

Xong rồi, đêm nay về nhà trẻ phải bị tức phụ nhi dùng nắm đấm yêu yêu ịn vào ngực!

Ở phủ Tướng quân, Quý công tử chờ đến giờ Tuất cũng không thấy Đại tướng quân trở về, trong lòng y sốt ruột, khoác áo tới liền muốn ra cửa tìm.

Hạ nhân trong phủ vội vàng không ngừng ngăn y lại: “Phu nhân, lúc tướng quân ra cửa cũng không nói đi đâu. Trời đang mưa to ngài tính đi tới chỗ nào tìm? Lại nói, ngài còn đang mang thai đó.”

Quý công tử sầu khổ trong lòng, nhưng Quý công tử không nói.

Y biết Đại tướng quân đi đâu, nhưng y không thể nói.

Lúc này Quý công tử bỗng nhiên bắt đầu hối hận khi còn nhỏ không cùng đi học võ với Đại tướng quân, nếu không đã có thể một bước vượt nóc bằng tường không cần phải đi ra ngoài.

Y đang gấp đến độ xoay vòng vòng. Bỗng nhiên cổng lớn sáng lên hai hàng đèn lồng, bốn thị vệ nâng một cỗ kiệu Hoàng đế dành riêng cho mình hoàng đế đi vào, đi đầu có thái giám gân cổ lên rống the thé ở trong mưa to: “Hoàng Thượng giá lâm ——”

Quý công tử đành phải từ bỏ ý tưởng ra cửa tìm người, tiến lên nghênh giá.

Một quỳ này của y còn chưa chấm đất, tiểu Hoàng đế đã tha thiết tiến lên đỡ lấy y: “Không cần đa lễ, thân thể người quan trọng.”

Bên ngoài mưa to tầm tã, quần áo tóc tai của tiểu Hoàng đế đều dính hơi ẩm.

Hắn đã mười bốn tuổi, thân hình cũng đã phát triển thật cao lớn, giữa hai chân mày nảy nở chút anh tuấn và nhuệ khí.

Hai người ngồi đối diện nhau ở noon các, hạ nhân bưng trà nóng và điểm tâm.

Tiểu Hoàng đế nói: “Thiều Khanh, trăm muốn ăn kẹo sơn tra.”

Từ nhỏ tiểu Hoàng đế đã gọi thẳng tên của Quý công tử, vốn dĩ Quý công tử đã sớm nghe thành quen.

Nhưng cổ tình hôm nay lòng y nóng như lửa đốt, nghe được cái gì cũng cảm thấy kinh hoàng trong lòng.

Hạ nhân lạnh trí mà bưng một đĩa nhỏ lại đây: “Bệ hạ.”

Tiểu Hoàng đế cầm lấy một viên kẹo sơn tra, thở dài: “Khi trăm còn nhỏ, Thiều Khanh và tướng quân đều thích dùng loại kẹo này dỗ trăm vui vẻ, trong lòng trăm liền nghĩ, đây nhất định là hương vị ngọt nhất trên đời này.”

Lòng Quý công tử loạn như tơ vò, không chút để ý mà thuận miệng đáp lời.

Tiểu Hoàng đế cười khổ: “Trăm ở trong cung một mình ngốc đến phiên muộn mới mạo hiểm mưa to tới đây, hiện giờ cả Thiều Khanh cũng không muốn để ý tới trăm sao?”

Quý công tử nói: “Bệ hạ trưởng thành, thảo dân không biết nên tiếp tục nói chuyện với bệ hạ như thế nào.”

Tiểu hoàng đế vo viên kẹo sơn tra kia, qua hồi lâu cũng không có ăn.

Trong mưa to bỗng nhiên vang lên tiếng kinh hô của bọn hạ nhân, mùi máu tươi xông vào mũi.

Quý công tử kinh hoàng thất thố mà lao ra khóc lóc kêu lên: “Trương Đại Cầu!”

Cả người Đại tướng quân toàn là máu, ướt đầm đề ở trên người y, gương mặt tái nhợt cười khổ: “Tức phụ nhi, ta về rồi.” Nói xong liền ngất đi.

Trong phủ Tướng quân gà bay chó sủa, vội vội vàng vàng thu xếp đưa Đại tướng quân về phòng. Có người đun nước ấm có người tìm hòm thuốc, còn có người run sợ trong lòng mà đỡ Quý công tử: “Phu nhân, phu nhân cẩn thận, để ý đứa nhỏ.”

Đèn trong noon các chiếu sáng chói lọi, tiểu Hoàng đế cười nhạo một tiếng thả lại viên kẹo sơn tra kia vào cái đĩa: “Thôi.”

Kẹo sơn tra, cũng đã sớm không còn mùi vị kia.

Lần này Đại tướng quân bị thương đặc biệt thảm. Toàn thân cắm mười mấy mũi tên, gương mặt anh tuấn kia cũng bị thương, máu chảy đầm đìa da thịt cuộn tròn nhìn thấy liền đau xót.

Quý công tử khóc đỏ cả hốc mắt, vừa rót nước mắt vừa xử lý miệng vết thương cho Đại tướng quân.

Đại tướng quân suy yếu mà giơ tay che lại đôi mắt y: “Đừng nhìn, gọi ngự y tới.”

“Ngự cái đầu người!” Quý công tử hầm hừ lau nước mắt mà nói, “Người bị người hành thích ở kinh thành, còn dám tìm ngự y tới xem! Trương Đại Cầu người cái con rùa lớn!”

Đại tướng quân suy yếu mà ủy khuất hức hức: “Tức phụ nhi, có thể đừng kêu Trương Đại Cầu hay không, kêu tướng công, ngoan.”

Quý công tử nhẹ nhàng khâu lại miệng vết thương cho hắn, miệng lại hung tợn mà nói: “Ta cứ gọi người Trương Đại Cầu đó, Trương Đại Cầu người là cái con rùa lớn!”

Đại tướng quân nhe răng nhếch miệng mà cười khổ: “Tức phụ nhi, mới còn chưa tới mức như nước sôi lửa bỏng đâu. Ngoan a, đừng nhìn, kêu ngự y tới.”

Trên bụng hắn bị người ta cắt ra cái miệng to, ruột cũng lộ ra hết. Từ nhỏ tức phụ nhi là một tiểu thiếu gia nũng nịu, làm sao có thể để y nhìn thấy hình ảnh khiếp người như vậy được?

Ngự y xách theo cái rương đứng ở cửa không biết làm sao. Quý công tử thô bạo đuổi mọi người đi ra ngoài, nhất định phải tự mình xử lý miệng vết thương cho Đại tướng quân.

Quần áo được cởi ra, Đại tướng quân cười khổ nhìn tức phụ nhi.

Sắc mặt Quý công tử trắng bệch, nước mắt rơi xuống lạch bạch lạch bạch: “Người..... Người đã như vậy..... Như thế nào không còn nói sớm chút cho ta.....”

Đại tướng quân đưa bàn tay chảy máu đầm đìa sờ sờ mặt y: “Ta sợ người sợ hãi.”

Tức phụ nhi là một người mong manh, chọc chút liền khóc chạm vào liền khóc. Hắn ôm ở trong tay sợ ngã, ngậm ở trong miệng sợ tan, mười mấy năm qua thật cẩn thận cưng chiều che chở, kể cả chuyện giết gà chặt cá như này cũng không cho xem.

Tuy rằng Quý công tử đang khóc đến thở hổn hển, xuống tay lại rất ổn. Ổn định vững chắc mà đặt lại ruột của Đại tướng quân vào đúng chỗ, nhanh chóng khâu kim đi khâu lại miệng to trên bụng. Y vừa may vừa khóc lóc nói: “Về sau người..... Ô ô..... Không được..... Không được một mình đi ra ngoài..... Hức..... Không được.....”

Đại tướng quân nhe răng nhếch miệng mà nói: “Được được được, ta không đi, nơi nào ta cũng không đi..... Tê..... Chúng ta liền ẩn cư đi.”

Quý công tử may xong miệng vết thương, đã khóc đến mức đôi mắt sưng lên, nghẹn ngào nấc cục: “Người nói chuyện..... Hức..... phải tính toán.....”

Đại tướng quân thở dài: “Chờ ta có thể đứng lên, chúng ta liền đi.”

Quý công tử cầm khăn lông ướt chà lau vết máu trên mặt hắn, khóc lóc nói: “Ừm.”

Đại tướng quân ghé vào bên tai y nhỏ giọng nói: “Tức phụ nhi, ta đã trồng thật nhiều hoa đào ở trong sân của chúng ta.”

Quý công tử chớp chớp mắt.

Đại tướng quân hắc hắc cười, nói: “Về sau liền trừ hỏa cho vi phu ở rừng hoa đào, được không?”

Quý công tử không dám ẩu đả một tên trọng thương, đành phải đỏ mặt nhỏ giọng mắng một câu: “Con rùa lớn!”

6. Chương 6

Đại tướng quân bị thương rất nặng, mười ngày nửa tháng không thể xuống giường.

Nhưng hắn cũng không nhàn rỗi, một bên tra thích khách, một bên làm tiền trang ở Duyên Châu đóng cửa ngừng kinh doanh, kêu người mang theo vàng bạc rút đi chạy ra ngoài cửa khẩu phía Bắc, phòng ngừa bị tra được.

Quyền thần đứng thứ ba thường xuyên tới phủ Tướng quân, có đôi khi nói chút chuyện nhỏ với Đại tướng quân, có đôi khi đi tìm Quý công tử nói chuyện phiếm.

Quý công tử tự thân sắc thuốc cho Đại tướng quân, bị sặc đến ho khan.

Bọn hạ nhân nhìn thấy đến nóng lòng, muốn thay y làm, y còn không chịu.

Từ sau khi Đại tướng quân bị ám sát, mỗi ngày Quý công tử đều như bị thần hồn nhất thần tính trông gà hoá cuốc. Mỗi khi Đại tướng quân đòi ăn chút đồ vật, tất cả đều phải do y tự thân đem tới.

Đại tướng quân bị ép ăn cháo khét nôi tận mấy ngày, thật sự chịu không nổi, trộm kêu thủ hạ xuống phòng bếp lấy gà quay cho hắn.

Ăn nhai ngấu nghiến mà gặm xong một con gà quay, Đại tướng quân chùi chùi miệng, vẻ mặt suy yếu nằm ở trên giường, đánh cái ợ hơi.

Quyền thần đứng thứ ba ngồi xổm trên bậc thang nhìn Quý công tử sắc thuốc: “Tẩu tử, tướng quân có phải có lòng muốn thoái ẩn hay không?”

Quý công tử oán hận mà nói: “Nếu hần còn muốn ở lại ở kinh thành ngậy ngốc nữa, ta liền băm hần thành gà xé!”

Hạ thể của Quyền thần đứng thứ ba chợt lạnh, vì Đại tướng quân mà thở dài.

Mỗi ngày Đại tướng quân đều thử đứng lên, mỗi lần đều là lấy thất bại làm kết thúc.

Quý công tử khó thở liền khóc: “Người còn không ngoan ngoãn như vậy nữa, ta dứt khoát chém đứt chân của người, về sau người cũng đừng đứng lên!”

Đại tướng quân ôm eo y thân thân cái bụng to đang mang thai bảy tháng kia, thấp giọng nói: “Tức phụ nhi, chúng ta đi thôi, hiện tại liền đi. Mấy ngày nay ta hay nằm mơ, trong lòng sợ hãi.”

Quý công tử hàm hừ nhưng mềm lòng, nhỏ giọng nói: “Nhưng hiện tại người không thể ngồi xe ngựa, sẽ xóc rách miệng vết thương và xương gãy.”

Đại tướng quân bắt đắc dĩ mà thở dài, chỉ có thể chờ.

Hần chậm rãi chờ, đợi hơn mười ngày.

Thân thể còn chưa có khỏi hẳn, cửa khẩu phía Bắc lại truyền đến chiến báo.

Những vùng chăn dê trên cao nguyên ở bắc hoang, như một thông lệ cứ tới mùa thu sẽ xảy ra cướp bóc.

Nhưng lần này không phải loại cướp bóc nhỏ lẻ ít ỏi nữa, mười mấy bộ lạc liên hợp lại biến thành một quân đội khổng lồ, ầm ầm cuộn cuộn tràn tới cửa khẩu phía Bắc.

Ngày chiến báo truyền đến, trên triều đình yên tĩnh một mảnh.

Tiểu Hoàng đế ngồi ở trên long ỷ, khuôn mặt không có biểu tình liếc mắt nhìn chiến báo một cái, thở dài một tiếng đứng dậy đi tới phủ Tướng quân.

Đại tướng quân đã thu thập hành lý xong xuôi, còn kêu người lên phố mua hơn mười rương trái cây điểm tâm của kinh thành, sợ Quý công tử ở Giang Nam bỗng nhiên muốn ăn.

Đại tướng quân và Quý công tử đang ngồi phơi nắng trên đồng hành lý đã được đóng gói. Bỗng nhiên một trận gà bay chó sủa, tiểu Hoàng đế mặc long bào cưỡi ngựa vọt tới áo bay tóc loạn, chặt vật mà té ngã bên cạnh bọn họ.

Đại tướng quân ngậy đại.

Quý công tử cũng ngậy đại.

Trên gương mặt thiếu niên tuấn mỹ của tiểu Hoàng đế đã trắng bệch một mảnh, trong đôi mắt kiên nghị hình như có nước mắt. Hần chặt vật nâng mặt lên, nhẹ giọng nói: “Tướng quân, Thiều Khanh, cửa khẩu phía Bắc không giữ được nữa.”

Đại tướng quân há mồm, vừa muốn nói một câu “Liên quan tới ta cái trứng”, nhưng hần nhìn tức phụ nhi bên người, miễn cưỡng nuốt nghẹn những lời tính nói trở về.

Trời sinh hần có tính lạnh nhạt. Trước kia đánh giặc là vì quyền lực địa vị, hiện tại hần cũng không còn muốn quyền lực địa vị, nên càng không hề hứng thú với việc đánh nhau.

Nhưng tức phụ nhi của là một tiểu thần tiên, không thể nhìn thế nhân chịu khổ gặp nạn.

Nếu mất cửa khẩu phía Bắc, quốc gia tất loạn.

Một khi quốc gia loạn, bá tánh liền phải trôi dạt khắp nơi.

Tức phụ nhi của hần không thể trơ mắt nhìn loại chuyện này.

Đại tướng quân thở dài, tiếp nhận chiến báo trong tay tiểu Hoàng đế: “Ta đi bảo vệ cho cửa khẩu phía Bắc.”

Tiểu Hoàng đế nhẹ giọng nói: “Tướng quân, trầm nghe nói người muốn mang Thiều Khanh quy ẩn.”

Đại tướng quân nhìn hẩn một cái, mặt vô biểu tình mà nói: “Ta sẽ thay người ổn định bắc hoang rồi mới quy ẩn.”

Trước kia Đại tướng quân cũng luôn đi đánh giặc, Quý công tử im lặng không lên tiếng mà nhìn hạ nhân thu thập hành lý, sau đó trộm nhét một vật nhỏ vào trong quần áo của Đại tướng quân.

Có đôi khi là một cây sáo nhỏ, có đôi khi là cái thuyền hạt đào nhỏ.

Đều là đồ vật y mang theo bên người khi còn bé, là mẫu thân đi tới miếu cầu bảo vệ y bình an.

Vết thương của Đại tướng quân còn chưa có lành hẳn, ngồi ở trên giường phanh bụng, để Quý công tử đổi được cho mình.

Quý công tử nghĩ đến hẩn muốn ra chiến trường, trong lòng hoảng, nhỏ giọng oán giận: “Rốt cuộc trong triều không ai có thể lãnh binh sao?”

Đại tướng quân có chút xấu hổ.

Năm đó vì muốn độc tài binh quyền, hẩn âm thầm thanh trừ không ít quân môn thế gia, đuổi tất cả các lão tướng quân tới Tây Sơn đào quặng.

Hiện giờ, mấy lão tướng năm đó đã già đến mức cưỡi ngựa cũng không được, mấy tên tướng quân thiếu niên mà tiểu Hoàng đế mới đề bạt lại không có kinh nghiệm thực chiến gì.

Tướng lãnh trong triều, đang chân chính nằm trong thời kì giáp hạt.

Đại tướng quân tự mình tạo ra cục diện này, cũng chỉ có thể tự mình gánh đi trong nước mắt.

Quý công tử ghé vào trong lòng ngực hẩn nhẹ giọng nói: “Sau khi đuổi hết kỵ binh bộ lạc thảo nguyên về núi Kiều Dương, người phải lập tức trở về.”

Đại tướng quân thở dài, lẩm bẩm: “Ta sợ nếu không đánh phục đám Man tộc kia, bọn họ vẫn sẽ xâm chiếm Trung Nguyên từ năm này qua năm nọ. Nếu là như vậy, chúng ta ở Giang Nam cũng không sống yên ổn được mấy năm.”

Quý công tử rầu rĩ mà nói: “Ta biết, nhưng ta sợ hãi.” Y chỉ còn hơn hai tháng nữa là sinh đứa nhỏ, khi đó tướng công mình về kịp sao?

Đại tướng quân đau lòng đến mức không biết nên dỗ tức phụ nhi như thế nào mới tốt, hẩn nhỏ giọng nói: “Tức phụ nhi, người tới Giang Nam trước đi. Tòa nhà nhỏ ở bên bên hồ hoa đào của chúng ta rất đẹp, ngồi ở trong viện là có thể thấy hồ đêm tĩnh lặng. Chờ ta đánh giặc trở về, cũng biết đi tới nơi nào tìm người.”

Quý công tử giận giận dỗi dỗi mà nói: “Ta không đi, Giang Nam cách cửa khẩu phía Bắc quá xa.”

Đại tướng quân nói: “Kinh thành không an toàn.”

Quý công tử nói: “Ta không ra cửa lớn không đi cửa bên, người lưu lại hai ngàn binh lính bao vây phủ Tướng quân chặt như nêm cối, chẳng lẽ còn có người nào có thể hại đến ta sao?”

Đại tướng quân không còn lời gì để nói.

Quý công tử ghen ngào nói: “Nếu..... Nếu chờ đến khi sinh xong đứa nhỏ, người còn chưa có trở về, ta liền cưỡi ngựa đi tới cửa khẩu phía Bắc tìm người. Chỉ có năm trăm dặm đường, ta đi mấy ngày liền đến. Nhưng Giang Nam..... Quá xa.....”

Đại tướng quân ôm y vào trong ngực, âm áp dào dạt trong lòng lan thành một đoàn: “Bảo bối, ta sẽ không cho người đi tới cửa Bắc để trúng gió đầu. Vào thời điểm đứa nhỏ được sinh ra, ta nhất định ở bên cạnh người.”

Đại tướng quân mang binh xuất phát, tiểu Hoàng đế tự mình rót rượu cho hẩn: “Tướng quân, trăm chờ người chiến thắng trở về.”

Đại tướng quân nhìn tiểu Hoàng đế một tay hẩn nuôi lớn, tâm tình có chút phức tạp. Hẩn nói: “Bệ hạ, từ trước đến nay Thiệu Khanh luôn đối xử rất tốt với người. Trong khoảng thời gian vì thân đi bắc hoang này, mong rằng bệ hạ chiếu cố Thiệu Khanh.”

Tiểu Hoàng đế không có trả lời, mà chỉ xuất thần nhìn bức tường hoàng cung màu son cao lớn nguy nga ở nơi xa, hồi lâu lúc sau mới nói: “Trẫm tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì phụ lòng Thiệu Khanh.”

Đại tướng quân rút cuộc yên lòng, mang theo quân đội ồ ạt xuất phát tới cửa khẩu phía Bắc.

Chân trước Đại tướng quân vừa ly khai, sau lưng tiểu Hoàng đế liền đi vào phủ Tướng quân.

Quý công tử đang dưỡng thai, lười biếng mà nằm ở trên giường, nửa ngày mới thấy người ngồi ở trước mặt mình là Hoàng Thượng.

Y hoảng sợ vội vàng muốn đứng lên: “Bệ hạ!”

Tiểu Hoàng đế nhẹ nhàng ấn bờ vai của y: “Thiệu Khanh không cần đa lễ, thân thể quan trọng.”

Quý công tử chớp chớp mắt: “Bệ hạ.....có việc?”

Tiểu Hoàng đế nói: “Trước khi đi tướng quân muốn trẫm chiếu cố Thiệu Khanh thật tốt, trẫm liền nghĩ, dù sao phủ Tướng quân cũng nằm ở trên đường cái, không bằng dọn tới trong cung cho an toàn ổn thỏa. Ngự y chiếu cố chẩn trị cũng thuận tiện hơn một chút.”

Quý công tử lắc đầu: “Tạ ý tốt của bệ hạ. Nhưng hôm nay tướng quân không ở đây, ta thay đổi giường sẽ ngủ không yên.”

Tiểu Hoàng đế thất vọng mà rũ mắt xuống, không nói nữa, có vài phần buồn bực mà phát tay áo rời đi.

Từ bé Đại tướng quân hay đánh nhau, chính là khi còn nhỏ đánh nhau với khát cái khác. Sau này mẫu thân hần bệnh chết, hần còn phải đánh nhau với chó hoang.

Hai mươi năm qua đi, hần quyền khuynh thiên hạ vợ con trong ngực, hần không muốn đánh nhau với ai nữa. Bây giờ lại không thể không mặc khôi giáp đi vào thảo nguyên hoang mạc, kéo bè kéo lũ đánh nhau với bộ lạc thảo nguyên phương bắc.

Một ngày.....

Hai ngày.....

Đại tướng quân nôn nóng mà tính ngày thê tử lâm bồn, đánh nhau càng ngày càng hung, xuống tay càng ngày càng tàn nhẫn.

Liên minh thảo nguyên bị hần hung ác tổng cổ rất sợ hãi. Liên minh tán loạn từng người đào tẩu.

Đại tướng quân mang binh đi vào đô thành của thủ lĩnh bộ lạc, không kiên nhẫn mà ném xuống thư hàng xưng thần: “Mẹ nó mau ký.”

Hết thấy thuận lợi, chiến thắng trở về.

Trên đường về nhà, Đại tướng quân như vinh quang trên thân nóng lòng trở về.

Thình lình, phía sau có một mũi đao âm thầm xuyên qua ngực.

Đại phó tướng do một tay hần bồi dưỡng có biểu tình phức tạp, thấp giọng nói: “Tướng quân, bệ hạ có lệnh, người không thể trở về.”

Đại tướng quân phun máu tươi ra miệng sâu thẳm cười.

Mười ba năm trước hần thọc chết nhạc phục của mình ở trên Kim Loan Điện.

Mười ba năm sau phó tướng của hần thọc chết hần ở trên thảo nguyên mệnh mang.

Thiên lý luân hồi, báo ứng không thể thiếu.

Đại tướng quân không oán thiên mệnh, không hận lòng người.

Nhưng hần phải đi về, hần cần thiết trở về để thấy vợ con của hần.

Thê tử của hần là tiểu thiếu gia ngây thơ mảnh mai, con hần là tiểu ma vương vô pháp vô thiên.

Còn có..... Còn có đứa nhỏ thứ hai của hần, cũng phải sinh ra.

Hắn không bao giờ muốn mất đi cái gia đình thật vất vả mới đoạt tới này.

Đại tướng quân đã thương phó tướng đoạt ngựa chiến phóng đi, giữa mưa tên đầy trời thúc ngựa chạy như điên.

Hắn phải về nhà.

Buổi sáng Quý công tử mới vừa nhận được tin tức Đại tướng quân chiến thắng trở về, buổi tối liền thu được tin dữ Đại tướng quân bệnh chết trong quân trại.

Quý công tử nhận được tin tức đứng dưới cổng lớn của phủ Tướng quân, sắc mặt trắng bệch ngơ ngác mà nhìn người mang tin tức, run giọng nói: “Người lặp lại lần nữa.”

Người mang tin tức mặt vô biểu tình mà nói: “Vết thương cũ của Đại tướng quân phát tác, bệnh chết ở bên ngoài cửa khẩu phía Bắc.”

Trong tai Quý công tử vù vù một mảnh, bỗng nhiên miệng phun máu tươi té xối trên mặt đất.

Vết thương cũ phát tác, vết thương cũ.....

Quý công tử nằm ở trên đá phiến lót đất. Lúc này trời xanh mây trắng ánh mặt trời âm áp, y lại giống như một khối thi thể lạnh băng.

Bọn hạ nhân vừa khóc vừa kêu, ba chân bốn cẳng mà nâng y lên, cuồng loạn gào đến mức trời sụp đất nứt, giống như còn thương tâm hơn so với y.

Có người khóc lóc ở bên tai y nói: “Đứa nhỏ, phu nhân, ngài nghĩ tới đứa nhỏ!”

Quý công tử chậm rãi hồi phục tinh thần. Từ nhỏ y rất thích khóc, vừa khóc liền khóc đến trời sụp đất nứt. Nhưng lúc này, trên gương mặt trắng bệch lại không có lấy một chút biểu tình, chỉ có nước mắt không tiếng động mà chảy xuống.

Y hỏi: “Thi thể đâu?”

Người mang tin tức nói: “Từ cửa khẩu phía Bắc đến kinh thành có nhiều đường núi, khó vận chuyển quan tài, chờ chuyển tới cũng hơn phân nửa là hư thối khó nhận. Phu nhân tốt nhất không nên xem.”

Quý công tử gật gật đầu: “Ta mệt mỏi, muốn ngủ một lát.”

Bọn hạ nhân ba chân bốn cẳng đóng kỹ cửa sổ đắp chăn lên còn đốt chút hương an thần cho y, lau nước mắt lui ra ngoài.

Hôm nay phủ Tướng quân một mảnh tĩnh mịch.

Hồi lâu lúc sau, dường như có một tiếng khóc thảm thiết vang lên.

Giống như dã thú gần chết, giống như cú đêm đơn độc thất lạc, khóc đến mức lòng người phát run, cơ hồ như bị bao phủ trong bi ai đau đớn và tuyệt vọng.

Đêm khuya, Quý công tử ngây ngốc dưới ánh đèn.

Quyền thần đứng thứ ba vội vàng tới thăm, nói với y: “Đi nhanh đi, đi tới chỗ hắc đã an bài cho ngươi, đừng bao giờ về đây nữa.”

Quý công tử thấp giọng khàn khàn nói: “Ta muốn đi tìm hắc.”

Quyền thần đứng thứ ba nóng nảy: “Người muốn đi đâu tìm!”

Quý công tử hiện lên vẻ hoảng hốt mà nói: “Cưỡi ngựa, đi tới cửa khẩu phía Bắc. Chúng ta nói rồi, hắc không trở lại, ta liền đi tìm hắc.”

Quyền thần đứng thứ ba gấp đến độ muốn quỳ xuống với y: “Thieu Khanh!”

Quý công tử đã khóc khô nước mắt, y chớp chớp mắt: “Ta muốn gặp hắc, sống hay chết ta mặc kệ, ta nhất định phải nhìn thấy hắc.”

Quân vương thiếu niên chậm rãi đi vào, thấp giọng nói: “Phải không?”

Quyền thần đứng thứ ba bất đắc dĩ mà thở dài.

Tiểu Hoàng đế đứng ở mép giường, nói: “Thiều Khanh.”

Quý công tử nhắm mắt lại, khàn khàn nói: “Bệ hạ.”

Tiểu hoàng đế nói: “Theo trăm tiến cung đi.”

Quý công tử nói: “Ta muốn ở phủ Tướng quân chờ hần.”

Tuổi của tiểu Hoàng đế còn rất trẻ, nhưng đôi mắt hần lại lóe lên tia âm lãnh đáng sợ, hần nói: “Thiều Khanh, trăm ra lệnh ngươi theo trăm tiến cung.”

Quý công tử mở mắt, sợ hãi ở trong lòng tràn ra, y run giọng nói: “Là..... Là người.....”

Tiểu Hoàng đế bình tĩnh mà nhìn y.

Quý công tử phần nộ thống khổ mà bỗng nhiên vùng kiếm chém tới tiểu Hoàng đế. Y khóc thét bằng giọng khàn khàn: “Vì cái gì! Ngươi nói cho ta vì cái gì!”

Đại tướng quân cũng chuẩn bị đi rồi, hần trả lại quyền lực cho Hoàng đế chân chính, đánh xong một trận hần lập tức muốn hoàn toàn rời khỏi triều đình.

Vì cái gì?

Vì cái gì muốn đuổi tận giết tận?

Đứa nhỏ này bọn họ cùng nhau nuôi lớn, đến tận cùng là tại sao!

Tiểu Hoàng đế cầm thân kiếm, mặt vô biểu tình mà nhìn bàn tay máu tươi đầm đìa của mình.

Quý công tử dùng hết sức lực, thống khổ rơi nước mắt ngã lại trên giường.

Tiểu Hoàng đế nhẹ giọng nói: “Người tới, đem phu nhân Trương tướng quân vào trong cung tĩnh dưỡng sinh con.”

7. Chương 7

Quý công tử bị giam vào lãnh cung.

Lãnh cung thực lạnh lẽo, lãnh cung thực cũ nát.

Chuột già ở lãnh cung đều gầy gò như que củi, chạy lòng vòng vây quanh y.

Quý công tử nhớ tới mùa đông mười mấy năm trước. Y ngồi ở trong nhà lao, Đại tướng quân ngồi xổm bên người y.

Hôm đó tuyết rơi, rất lạnh.

Tên đại ngục kia khoác áo khoác lên người y, còn ra vẻ hung ác muốn đưa y đi làm quan kỹ.

Nhớ tới bộ dáng ngậy ngốc của Đại tướng quân, Quý công tử khanh khách cười không ngừng, cười cười lại chảy ra nước mắt. Trên khóe miệng kéo lên ghen ngào nhẹ giọng nói: “Trương Đại Cẩu ngươi cái con rùa lớn.”

Gió Bắc vù vù thổi tới, chuột già bị đông lạnh đến mức run run.

Quý công tử chảy nước mắt nhẹ giọng nói: “Con của chúng ta sắp được sinh ra, ngươi đã nói nhất định về kịp.”

Cửa lãnh cung bị mở ra, một loạt lão thái giám đi vào, tươi cười đầy mặt mà đưa cơm cho y.

Quý công tử nói: “Ta không ăn.”

Lão thái giám đi tới, từ trong tay áo lấy ra một lọ độc dược: “Phu nhân, đồ ăn có thể không ăn, nhưng rượu này, là bệ hạ cố ý thưởng cho ngài.”

Quý công tử nhẹ giọng nói: “Hắn muốn ta chết, đúng không?”

Lão thái giám nói: “Phu nhân, mời.”

Quý công tử cầm bình rượu độc kia, cúi đầu nhìn đứa con của mình.

Trương Đại Cầu của y không còn nữa, y sống cũng không thú vị.

Chỉ là đứa nhỏ đáng thương này, còn chưa có sinh ra, đã phải theo y tới âm tào địa phủ ngay trong thân cha.

Rượu độc thực ngọt, ngọt giống như mật đường.

Uống xong đầu óc mê mê trầm trầm, một chút cũng không khó chịu.

Quý công tử nằm ở trên mặt đất lạnh cung, cả một đời này mơ hồ lướt qua trước mắt.

Y nhớ tới Đại tướng quân lộ ra vẻ tươi cười giống như con chó ngu ngốc trên gương mặt anh tuấn. Y nhớ tới khi niên thiếu hai người dựa sát vào nhau nhìn một đêm tuyết lớn và hoa mai trong gió lạnh.

Y nhớ tới khi còn bé hắn muốn ăn quả đào trên cây. Vì thế Trương Đại Cầu nho nhỏ bò đến trên cây, bị chim chóc trên cây mổ đến mức bò đầy đất.

Y nhớ tới Giang Nam năm ấy mưa phùn hoa đào, dưới chân con ngựa cao lớn mới mua lông bờm dày kín bóng loáng sáng chói.

Tiểu khát cái bị đè gãy hai chân ngồi trên bùn lầy, ánh mắt nhìn y nóng cháy sáng lên.

Một đời đến tận bây giờ, chết sống do thiên mệnh.

Không hối hận từng đến Giang Nam.

Thân thể mơ màng nặng nề đột nhiên bị người nâng lên, một dòng chất lỏng chua xót rót vào trong miệng.

Giọng nói nôn nóng của Quyền thần đứng thứ ba vang lên ở bên tai: “Thieu Khanh, Thieu Khanh người tỉnh tỉnh!”

Quý công tử đột nhiên mở mắt ra, lại chỉ nhìn thấy một mảnh đen kịt.

Quyền thần đứng thứ ba nói: “Thieu Khanh, ta phái người đưa ngươi ra khỏi kinh, ngươi ráng chống đỡ!”

Quý công tử không biết bản thân có thể chịu đựng được hay không, y chỉ cảm giác bụng rất đau, đau đến mức sắp chết rồi.

Xe ngựa xóc nảy chạy như bay, đao kiếm đụng độ tiếng chém giết vờn quanh ở bên tai.

Quý công tử nằm ở trong xe ngựa chật hẹp đau đến chết đi sống lại.

Đứa nhỏ..... Đứa nhỏ của y sắp sinh ra trước.....

Quyền thần đứng thứ ba phái người tới hộ tống Quý công tử, đều chết ở trên đường.

Chỉ có con ngựa kia chần kinh sau đó một đường chạy như điên, cũng không biết chạy tới nơi nào.

Mùa đông năm nay, động đất khắp nơi, đã chết vô số bá tánh.

Dân bị nạn lưu vong mang cả gia đình đi xuống phía nam trốn, dựa vào ăn xin mà sống.

Một nam nhân mắt mù ôm một đứa trẻ mới sinh ra xen lẫn trong dòng người lưu vong, đi theo nghiêng ngả lão đảo.

Lều cháo ven đường thấy cha con bọn họ đáng thương, lại cảm thấy tương mạo nam nhân tuấn tú, liền cho bọn họ nhiều cháo một chút.

Nam nhân luôn ôn ôn nhu nhu lễ phép nói lời cảm tạ.

Y giống như một công tử kiêu ngạo xuất thân danh môn, chẳng sợ một thân rách nát dơ bẩn, vẫn luôn phong độ nhẹ nhàng làm cho người ta thích.

Quý công tử nhận lấy cháo nói cảm tạ, trốn đến một góc dứt sữa cho đứa bé trong lòng ngực.

Thời điểm đứa đầu tiên sinh ra, sữa của y đều bị Đại tướng quân uống sạch.

Lúc y mang thai, Đại tướng quân lại bắt đầu rình sữa của y như hổ rình mồi, chờ sau này đoạt đồ ăn của con trai.

Nhớ tới vài chuyện cũ hoang đường, trong lòng y tràn ngập chua xót ôn nhu.

Mùa xuân năm thứ hai, Quý công tử ôm đứa nhỏ trong tã lót, đi theo dân chạy nạn cùng nhau chạy trốn tới Giang Nam, ăn xin trên đường cái ở ngoài thành Duyên Châu.

Mất y không thể nhìn thấy, nên chút việc nặng như khiêng gổ chuyển gạch đều làm không được, càng không có người thu y làm việc khác.

Đứa con lớn lên từng ngày, sữa của y lại từ từ giảm bớt bởi vì ăn không đủ no.

Ngày nọ, một nam nhân có giọng nói trầm thấp đi vào đám khất cái, hẳn muốn mua mấy tiểu khất cái thanh tú xinh đẹp về nuôi.

Quý công tử đang dứt sữa cho đứa nhỏ, tiếng khóc chấn kinh của đứa nhỏ sơ sinh hấp dẫn chú ý của nam nhân.

Nam nhân đi tới nhìn thấy một cảnh tượng nam tử có ngực thần kỳ, tròn mắt chuyển động, lấy qua hai cái bánh bao từ trong tay người hầu đặt ở trong lòng bàn tay Quý công tử: “Theo ta đi, ta bảo đảm người và con người đều sống sót ăn ngon uống ngọt.”

Nam nhân sống ở một nơi rất lớn. Hương thơm sộc mũi khắp nơi huân đến mức đau đôi mắt người ta.

Quý công tử và đứa nhỏ cùng nhau tắm rửa sạch sẽ một cái.

Ngay khi Quý công tử thay đổi một thân áo đỏ mớ mẫm đi ra, nam nhân chờ ở gian ngoài cả kinh quăng ngã chén trà.

Quý công tử khấn trương một tay đỡ cửa một tay ôm con, thấp thỏm bất an mà nói: “Làm sao vậy?”

Nam nhân thở dài: “Ta không nghĩ tới người đẹp như vậy.”

Hắn nghĩ rằng mình dùng hai cái bánh bao mua về, chỉ là một nam nhân dơ bẩn có thể sinh ngực, vì muốn có đồ mới mẻ cho các khách nhân mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới..... Không nghĩ tới.....

Gương mặt kia, sống mũi kia, chiếc cằm xinh đẹp và đôi môi mềm mại, một tác một thước đều giống thần tiên bước ra từ tranh.

Cao quý tuấn mỹ, quốc sắc thiên hương.

Chỉ là..... Chỉ là tóc trắng rất nhiều.

Thật là kỳ quái, người trẻ tuổi tuấn mỹ như vậy, vì sao lại có hai hàng tóc mai hoa râm?

Quý công tử nuốt nước miếng xuống, nói: “Muốn ta làm cái gì?”

Nam nhân nói: “Ồ thanh lâu của, dứt sữa cho khách nhân.”

Da mặt hơi mỏng của Quý công tử vẫn như cũ không có biến sắc giữa biến cố nghiêng trời lệch đất. Khi y nghe thấy cái yêu cầu này, phản ứng đầu tiên là xoay người liền chạy.

Nam nhân nói: “Con của người quá nhỏ, nó sẽ chết giữa đám dân bị nạn.”

Bước chân của Quý công tử dừng lại.

Nam nhân từng bước một đến gần y, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, người sẽ quen với loại sinh hoạt này.”

Quý công tử nhuộm đen đầu bạc, thay áo lụa tầng tầng lớp lớp.

Y ngồi ở trước gương ngơ ngác ôm đứa nhỏ.

Không biết tại sao, y lại nhớ tới lời đùa giỡn nói muốn đưa y đi làm quan kỹ của Trương Đại Cầu của y, cười cười, nằm ở trên giường khóc rống không ra tiếng.

Trương Đại Cầu, người đừng làm ta sợ, ta thật sự phải đi làm kỹ.

Quý công tử bị người nâng lên đài.

Bị người xốc khăn sa trên đầu.

Quy nô ở bên cạnh hứng thú bưng bưng giới thiệu nam tử lớn ngực kỳ dị lạ thú.

Quý công tử rơi lệ đầy mặt.

Y tuyệt vọng nhắm mắt lại, nghĩ tới cái chết.

Nhưng sữa trướng trong ngực lại nhắc nhở y, đứa nhỏ của y cần phải sống sót.

Trong cổ họng của Quý công tử tanh ngọt, một ngụm máu tươi đã muốn nhổ ra.

Quy nô lệ tay nhanh mắt mà lấy khăn đỏ che miệng y lại, hung tợn mà nhỏ giọng nói: “Đừng quết mắt hứng thú của khách nhân.”

Quý công tử nức nở nuốt xuống ngụm máu trong miệng, rưng rưng gật gật đầu.

Từ đây, y đã thành một nãi kỹ.

Mỗi ngày sau khi dứt đứa nhỏ no sữa, an vị ở trên đài thanh lâu, chờ khách nhân trả tiền tới hút sữa.

Có đôi khi khách nhân quá nhiều, người sau tiếp kẻ trước tranh nhau tại chỗ, hút phá da nướm vú y.

Quý công tử đau đến mức nhìn không được rót nước mắt. Khách nhân thấy dung mạo y đẹp, khóc lên càng nhu nhược động lòng người câu hồn nhiếp phách, liền không quy không củ mà muốn làm tiếp chút chuyện khác.

Lão bản thanh lâu luyện tiếc cái cây rụng tiền bị tùy tiện đập hư như vậy, dứt khoát tã vệt tường, chỉ cho mỹ nhân lộ ra hai bầu ngực để người mút vào.

Nét dung nhan tuấn mỹ kia bị giấu ở sau tường, khóc đến thê thảm nhưng cũng không tới mức đưa tới phiền toái khác.

Quý công tử ngồi ở sau tường nức nở mặc người mút vào, mỗi ngày đều rơi lệ đầy mặt.

Khách nhân uống đến sảng, liền bắt đầu nói chút lời thô tục không nhẹ không nặng.

“Sữa này thật ngọt, vưu vật, vưu vật a!”

“Chu lão bản, khi nào mỹ nhân có thể tiếp khách a?”

“Đúng thế, chỉ uống sữa thôi sao được chứ hả?”

Quý công tử che miệng khóc.

Y mong nhớ kinh thành, thương nhớ tướng công của y.

Nhớ về Trương Đại Cầu của y, ngây ngốc cười ôm y vào lòng, nhào nhào dính dính mà muốn uống sữa.

Trên thảo nguyên Mạc Bắc, một người nam nhân cao lớn đứng ở bên vách núi, trầm mặc nhìn về phía nam.

Tiểu cô nương chần dè ném roi đi đến bên người hắn, cùng hắn phát ngốc nhìn vào không trung ở phía nam.

Nam nhân dùng giọng thảo nguyên nửa vờ nói: “Người đang làm cái gì?”

Tiểu cô nương hỏi: “Người lại đang làm cái gì?”

Nam nhân nói: “Ta phải về Trung Nguyên.”

Tiểu cô nương nói: “Này nha, cả chính mình là ai người cũng không nhớ rõ đó.”

Nam nhân nói: “Ta muốn đi tìm một người, ta nhớ rõ bộ dáng của y. Y có một đôi mắt thật xinh đẹp, môi y mê người giống như cánh hoa, làn da y so với mây trên trời còn trắng tinh mỹ lệ hơn. Y biết thổi sáo, mỗi khi y thổi sáo, chim chóc xung quanh đều sẽ ngoan ngoãn đứng ở trên nhánh cây, ai cũng luyến tiếc quấy rầy tiếng sáo hay như vậy.”

Tiểu cô nương nghiêng đầu thở dài: “Nhưng y là ai chứ?”

Nam nhân mắt nhắm nhắm mà nói: “Ta không nhớ rõ.”

Tiểu cô nương nói: “Ta nghe nói, Trung Nguyên rất lớn, so với thảo nguyên còn muốn lớn hơn. Nơi đó phòng ốc đường phố đông đúc, mọi người đi ở trên đường đều bị xô đẩy đến mức ngã trái ngã phải. Nhiều người như vậy, người muốn đi đâu tìm chứ?”

Nam nhân cúi đầu, thống khổ mà che lại cái trán, trong mắt có giọt lệ mờ mờ chảy xuống.

Tiểu cô nương vội nói: “Ta giúp người, ta giúp người tìm họa sư tốt nhất trên thảo nguyên, vẽ ra bộ dáng người trong mộng kia của người. Mỗi năm mùa xuân đều sẽ có thương nhân Trung Nguyên tới thảo nguyên buôn bán, chúng ta đưa tranh cho bọn họ xem, nhờ bọn họ hỗ trợ tìm được không?”

Nam nhân cười khổ: “Ô Y Đóa, cảm ơn người.”

Hắn biết kia không phải mộng, người trong mộng sẽ không mỹ lệ như vậy, ấm áp như vậy. Thân thể mềm mại rúc vào trong lòng ngực hắn, thậm chí bàn tay thô ráp của hắn còn nhớ rõ cảm xúc mịn màng trên vòng eo.

Người kia nhất định là sinh mệnh của hắn, một người rất quan trọng rất quan trọng.

Quan trọng đến mức hắn chẳng sợ việc đã quên chính mình là ai, cũng muốn gắt gao nhớ kỹ bộ dáng người kia.

Quý công tử bình tĩnh từ trong ác mộng, khóc lóc ngồi dậy, một ngụm máu tươi phun vào trong lòng bàn tay.

Y khịt khịt ngừng tiếng khóc, sờ soạng bế đứa nhỏ đang ngủ say bên người lên, gắt gao ôm ở trong lòng ngực, như là ôm một cọng rơm cứu mạng cuối cùng trong đời này.

Quý công tử lẩm bẩm: “Bảo bối, phụ thân gặp ác mộng, con đỡ đỡ phụ thân được không?”

Đứa nhỏ bị y đánh thức, không khóc không nháo mà chớp mắt to, vươn móng vuốt nhỏ đầy thịt mềm mềm lau nước mắt trên mặt y.

Quý công tử che miệng, không muốn để máu của mình bắn lên trên người đứa nhỏ.

Thân thể y càng ngày càng kém, luôn học máu. Rõ ràng trong lòng chỉ còn một mảnh lạnh băng tĩnh mịch, lại nhịn không được mà muốn khóc.

Khóc cái gì chứ?

Y vừa khóc vừa chất vấn chính mình: Người khóc cái gì chứ?

Cái con rùa lớn vừa thấy người khóc liền đau lòng gấp đến độ nhảy lên nhảy xuống, không còn nữa.

Một mình y bắt đầu học ưu sầu một ngày ba bữa, dùng công việc nhọc nhằn đến mức nhìn không thấy điểm cuối này, đối lấy đường sống cho chính mình và đứa nhỏ.

Nhưng công việc khuất nhục tham sống sợ chết như vậy, cũng sắp giữ không nổi.

Theo thời gian đứa nhỏ dần dần lớn lên, sữa của y cũng càng ngày càng ít.

Dòng sữa đã từng làm y xấu hổ và giận dữ muốn chết, lại thành phù bảo mệnh y sợ hãi mất đi nhất.

Thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, Quý công tử tự mình trộm vắt sữa, vắt không ra liền gấp đến độ khóc, càng khóc càng ít.

Lão bản thanh lâu nói với y: “Chỗ của ta không nuôi người rảnh rỗi. Người có hai con đường có thể đi, hoặc là lại mang thai một đứa tiếp tục sinh sữa, hoặc là giống như những người khác đi tiếp khách.”

Quý công tử nuốt nước mắt lại vào trong bụng, run giọng nói: “Để ta nghĩ lại.”

Y chỉ mới suy nghĩ nửa canh giờ, lão bản thanh lâu liền đi vào trong phòng y lại lần nữa, ngữ khí phức tạp mà nói: “Đi thôi, ông chủ hiệu thuốc ở Duyên Châu muốn chuộc thân cho người.”

Quý công tử không có quyền nói không muốn, chỉ là tuyệt vọng mà nói: “Đứa nhỏ của ta.....”

Lão bản nói: “Ông chủ cho người ôm đứa nhỏ cùng tới ở trong phủ hấn.”

Quý công tử ngồi trên một chiếc xe ngựa trải thảm mềm như bông, bị người dắt đi qua một cái sân thật dài.

Bà lão dẫn đường không chút để ý mà nói: “Đây là nơi ở sau này của người, thức ăn và đồ dùng đều có người hầu đem lại đây cho người. Đứa nhỏ này sẽ có bà vú chuyên môn nuôi nấng, sữa của người đều phải lưu trữ cho lão gia nhà của chúng ta ăn. Nhớ kỹ không?”

Khuôn viên thực an tĩnh, trên cây có hoa đào và chim nhỏ.

Ông chủ chuộc thân cho y đêm khuya mới trở về.

Ông chủ nhỏ giọng kêu người hầu ôm đứa nhỏ ngủ say đi qua cách vách, đề Quý công tử ở trên giường, cởi bỏ quần áo liền bắt đầu uống sữa.

Thân thể cao lớn cường tráng của ông chủ làm Quý công tử nhớ tới Đại tướng quân.

Trong một chút mơ màng, đã rơi lệ đầy mặt.

Ông chủ uống no sữa rồi, ôm y vào trong ngực không nhẹ không nặng mà vờ nựng nịu, dịu dàng nói: “Mỹ nhân, đừng sợ.”

Quý công tử nghẹn ngào nói: “Người có thể thả ta đi không?”

Ông chủ nói: “Mất người không thể nhìn thấy, lại mang theo một đứa nhỏ chưa tròn một tuổi, ta thả người đi, mới là thật sự hại người.”

Quý công tử tuyệt vọng mà yên lặng rơi lệ, rốt cuộc nhận mệnh trở thành nãi nô của Ông chủ.

Ông chủ đối với y rất tốt, cũng không giam cầm tự do của y, chỉ là lo lắng một người mù như y một mình ra cửa sẽ xảy ra chuyện, cho nên luôn muốn phái người đi theo mới yên tâm.

8. Chương 8

Quý công tử nuốt nước mắt lại vào trong bụng, run giọng nói: “Để ta nghĩ lại.”

Y chỉ mới suy nghĩ nửa canh giờ, lão bản thanh lâu liền đi vào trong phòng y lại lần nữa, ngữ khí phức tạp mà nói: “Đi thôi, ông chủ hiệu thuốc ở Duyên Châu muốn chuộc thân cho người.”

Quý công tử không có quyền nói không muốn, chỉ là tuyệt vọng mà nói: “Đứa nhỏ của ta.....”

Lão bản nói: “Ông chủ cho người ôm đứa nhỏ cùng tới ở trong phủ hấn.”

Quý công tử ngồi trên một chiếc xe ngựa trải thảm mềm như bông, bị người dắt đi qua một cái sân thật dài.

Bà lão dẫn đường không chút để ý mà nói: “Đây là nơi ở sau này của người, thức ăn và đồ dùng đều có người hầu đem lại đây cho người. Đứa nhỏ này sẽ có bà vú chuyên môn nuôi nấng, sữa của người đều phải lưu trữ cho lão gia nhà của chúng ta uống. Nhớ kỹ không?”

Khuôn viên thực an tĩnh, trên cây có hoa đào và chim nhỏ.

Ông chủ chuộc thân cho y đêm khuya mới trở về.

Ông chủ nhỏ giọng kêu người hầu ôm đứa nhỏ ngủ say đi qua cách vách, đề Quý công tử ở trên giường, cởi bỏ quần áo liền bắt đầu uống sữa.

Thân thể cao lớn cường tráng của Ông chủ làm Quý công tử nhớ tới Đại tướng quân.

Trong một chút mơ màng, đã rơi lệ đầy mặt.

Ông chủ uống no sữa rồi, ôm y vào trong ngực không nhẹ không nặng mà vé núp vú, dịu dàng nói: “Mỹ nhân, đừng sợ.”

Quý công tử nghẹn ngào nói: “Người có thể thả ta đi không?”

Ông chủ nói: “Mất người không thể nhìn thấy, lại mang theo một đứa nhỏ chưa tròn một tuổi, ta thả người đi, mới là thật sự hại người.”

Quý công tử tuyệt vọng mà yên lặng rơi lệ, rốt cuộc nhận mệnh trở thành nãi nô của Ông chủ.

Ông chủ đối với y rất tốt, cũng không giam cầm tự do của y, chỉ là lo lắng một người mù như y một mình ra cửa sẽ xảy ra chuyện, cho nên luôn muốn phái người đi theo mới yên tâm.

Quý công tử cũng không muốn ra cửa.

Hơn phân nửa thương nhân quyền quý ở Duyên Châu đều từng uống qua sữa của y. Mặc dù không cần sợ vì những người đó đều chưa thấy qua mặt y, y vẫn cứ có cảm giác thẹn vạt phần.

Mùa đông năm nay, có một đội hành thương mạt Bắc đi vào trong thành Duyên Châu.

Dẫn đầu chính là một nam nhân cao lớn có sẹo, chính hắn cũng nói không rõ bản thân tên là gì, chỉ nhớ rõ có người kêu hắn Đại Cầu, vì thế người trong thương đội cũng theo đó kêu hắn Đại Cầu.

Đại Cầu đứng giữa những đốm hoa tuyết rơi lả tả trong một thành nhỏ của Giang Nam, như suy tư gì đó.

Ô Y Đóa đứng ở bên người hắn: “Đại ca, người nhớ tới cái gì sao?”

Đại Cầu nói: “Đi mua mấy trăm cái màn thầu, phân cho khát cái trong thành đi. Trời giá rét, cuộc sống hàng ngày của bọn họ rất gian nan.”

Hắn không thể nói rõ vì sao bản thân muốn làm như vậy, thật giống như từ sâu thẳm trong lòng hắn có một người ở đó, nhỏ giọng nhẹ nhàng khuyên hắn làm người tốt.

Đại Cầu đi giữa tuyết lớn, hoa mai đầu tường nở bùng rực rỡ như máu.

Hắn thấy một người giữa một vùng tuyết trắng hoa đỏ trong bóng đêm xa xa.

Một thân áo choàng màu đỏ tươi, mũ đầu che nửa bên mặt, chỉ nhìn được tới chiếc cằm thon gầy tái nhợt.

Có vẻ như hành động có chút không tiện, bị người hầu bên người quần lấy, chậm rãi đi tới chỗ xe ngựa.

Đại cầu bỗng nhiên tiến lên như bị ma nhập, nhưng xe ngựa đã bắt đầu di động, rất nhanh đã biến mất trong tuyết lớn mênh mang.

Ô Y Đóa ở phía sau dùng giọng Trung Nguyên không thuần thực hô to: “Đại ca, người muốn đi đâu vậy?”

Đại cầu ngơ ngác mà nói: “Ta giống như nhìn thấy người trong mộng kia của ta.”

Ô Y Đóa lấy bức tranh ra, mở bung giữa gió lạnh: “Là y sao?”

Đại cầu nói: “Ta không xác định..... Ta..... Ta quên rồi.....”

Hắn chỉ nhớ rõ người kia thực đẹp, đẹp đến nỗi giống như thần tiên khiến cho hắn nhìn một lần liền mất hồn.

Nhưng hắn không nhớ rõ người kia rốt cuộc trông như thế nào.

Đại Cẩu lẩm bẩm tự nói: “Ta cảm thấy chính là y.”

Chiếc xe ngựa kia là của Ông chủ được liệu ở Duyên Châu. Đại Cẩu mò mẫm bò lên trên nóc nhà Ông chủ, muốn nhìn rõ ràng người kia rốt cuộc có phải mỹ nhân trong mộng của hắn hay không.

Mỹ nhân bị người dìu trở về phòng. Mới vừa vào nhà áo choàng còn chưa có kịp cởi, đã bị Ông chủ ôm vào trong lòng ngực vừa ôm vừa sờ.

Mỹ nhân có chút ủy khuất mà nhỏ giọng hừ hừ. Đại Cẩu ghé vào trên nóc nhà, nghe thấy giọng nói mềm như bông này, tiểu huynh đệ bỗng nhiên bắt đầu nghiêm túc chào cờ.

Ông chủ đè mỹ nhân ở trên giường, xé mở quần áo mỹ nhân liền bắt đầu cắn cắn ngực.

Mỹ nhân hừ hừ mà càng ngày càng mềm nhũn, nhũn đến độ sắp khóc.

Đại Cẩu gấp đến độ dùng sức thăm dò, rốt cuộc thấy được mặt mỹ nhân.

Thật đẹp, mỹ nhân thật sự rất đẹp.

Đôi mắt kia, cái mũi kia, miệng nhỏ kia, xinh đẹp đến mức giống như tiên nhân bị hủy hoại trong bùn đất.

Nhưng vì sao đầu tóc mỹ nhân lại trắng?

Mái tóc dài trắng như tuyết rơi rụng ở trên đệm màu son, trắng đến mức khiến tim của Đại Cẩu như bị đao cắt.

Đôi mắt mỹ nhân đang nhìn hắn.

Di? Mỹ nhân không thấy được hắn sao?

Đại cẩu lại xốc lên hai mảnh ngói, chúi toàn bộ đầu của mình vào nóc nhà.

Mỹ nhân nằm ở trên giường, khóc thút thít bị Ông chủ cắn vú, đôi mắt tựa hồ thấy hắn, lại giống như cái gì cũng chưa thấy.

Ông chủ đang uống sữa, mỹ nhân đang khóc.

Đại Cẩu ghé vào trên nóc nhà tìm như bị đao cắt, cự vật dưới háng lại cảm thú không bằng đã hứng thú bùng bùng lên.

Ông chủ uống đủ sữa rồi, thỏa mãn mà thở dài: “Mỹ nhân.”

Mỹ nhân khóc lóc “Ừm” một tiếng.

Ông chủ nói: “Mỹ nhân, ngươi cho ta đi, chúng ta cũng sinh một đứa nhóc. Về sau ngươi chính là phu nhân chính thất của Lưu phủ ta, con của ngươi chính là trưởng tử của Lưu gia ta, được không?”

Mỹ nhân khóc thút thít mà giãy giụa: “Không..... Không cần..... Chúng ta nói rồi..... Ô ô..... Chỉ uống sữa..... Không làm khác.....”

Ông chủ nói: “Ta đổi ý, ta muốn làm ngươi, hiện tại liền muốn.”

Nói xong bàn tay vung lên, lột mỹ nhân sạch sẽ.

Mỹ nhân kêu thảm giãy giụa.

Đại Cẩu cầm lấy mái ngói chuẩn bị anh hùng cứu mỹ nhân.

Ông chủ lại thở dài: “Giãy giụa có ý nghĩa sao? Ngươi sớm muộn gì cũng có một ngày là của ta.”

Quý công tử run run khóc cầu: “Không cần..... Cầu ngươi.....”

Ông chủ thấp giọng nói ở bên tai y: “Thôi, ta đưa ngươi về thanh lâu.”

Quý công tử bị dọa ngây người: “Không..... Không cần đưa ta trở về..... Không.....”

Ông chủ nói: “Vậy ngoan ngoãn để ta làm, làm phu nhân chính thất của ta.”

Quý công tử tuyệt vọng mà nghĩ, nếu tính tới việc trở lại thanh lâu, sữa từ từ thừa thớt y cũng phải chịu vận mệnh bán mông. Y thương tâm khóc lóc, trong tuyệt vọng hoàn toàn nhận mệnh, tự ngược mà mở hai chân ra.

Ông chủ vui mừng khôn xiết, đề thương muốn thương.

Cự vật cực lớn mới vừa cọ vào đề, bỗng nhiên một mảnh ngói từ nóc nhà rơi xuống, không nghiêng không lệch mà nện ở trên cái ót ông chủ.

Quý công tử bị thân thể cường tráng của Ông chủ nặng nề đè xuống một phát, thiếu chút nữa cho rằng bản thân sắp bị đè chết.

Y nghe được tiếng bước chân và tiếng hít thở, khẩn trương mà không dám nói lời nào.

Là ăn trộm sao?

Hay là bọn cướp?

Nhưng đều không phải, Đại Cẩu buồn bực mà đứng ở mép giường, không biết bước tiếp theo nên làm cái gì.

Hắn thực tức giận, tức giận đến mức gà con cũng muốn bùng nổ.

Mỹ nhân cư nhiên mở chân ra cho cái đồ quê mùa kia???

Cư nhiên thật sự mở chân ra!!!

Quý công tử chưa khô nước mắt, ghen ngào hỏi: “Người là ai?”

Đại Cẩu bực mình mà nói: “Ta chỉ là đi ngang qua.”

Đôi mắt rưng rưng của Quý công tử bỗng nhiên tràn ra một mặt ý cười bi thương.

Giọng nói này, thật giống hắn a.

Đại Cẩu ngồi xổm mép giường, xách Ông chủ xuống dưới ném xuống đất.

Quý công tử sợ tới mức run run một chút: “Người..... Người muốn làm gì?”

Đại Cẩu cúi đầu nhìn y, mỹ nhân bị lột sạch quần áo đang run bần bật dưới thân hắn.

Tiểu huynh đệ của Đại Cẩu lay động, trong lòng hắn không cao hứng, vì thế hung tợn mà nói: “Cướp sắc!”

Quý công tử chảy nước mắt, ghen ngào không nói lời nào.

Đại Cẩu buồn bực: “Ta cướp sắc a, người không phản kháng một chút sao?”

Quý công tử đang cười, trong mắt lại chứa đầy nước mắt. Y nhẹ giọng nói: “Phản kháng hữu dụng sao?”

Đại Cẩu càng buồn bực.

Hắn hung tợn mà nói: “Ta đây muốn bắt đầu cướp sắc.”

Quý công tử nhắm hai mắt không tiếng động rơi lệ.

Đại Cẩu móc tiểu huynh đệ ra, cọ cọ trên ngực của Quý công tử.

Độ ấm như lửa nóng làm Quý công tử cảm thấy càng thêm nhục nhã, cả ngực cũng ứa khuất mà nhanh khóc.

Đại Cẩu cọ một chút.

Quý công tử ô một tiếng.

Đại Cẩu lại cọ một chút.

Quý công tử lại ô một tiếng.

Đại Cẩu cọ cọ cọ cọ, trong lòng lại không rõ cảm giác gì.

Quý công tử đại ra mà chớp chớp mắt, sau đó không chớp mắt nhìn hắn.

Đại Cẩu nghĩ, hẳn tới Trung Nguyên là vì tìm ký ức.

Chỉ cần tìm được người trong mộng kia của hắn, hắn có thể tìm được chính mình ai.

Người trước mắt người đẹp như vậy, làm hắn cảm thấy quen thuộc lại quyến luyến.

Nhưng người này không quen biết hắn, biểu tình nhìn hắn chỉ có bài xích và sợ hãi.

Đại Cẩu cọ không thú vị, ngồi xổm mép giường phát ngốc.

Quý công tử cảm thấy người này thật kì quái, tựa như trong đầu có cái hố to.

Y sờ soạng ngồi dậy, nhỏ giọng nói: “Người đi nhanh đi, ta muốn gọi người.”

Có lẽ là do giọng nói của người này rất giống giọng tướng công đã chết của y, hay có lẽ thân thể đã bị hư nát quá lâu tâm đã sớm như khô mộc. Đối mặt với cái người dùng gà nhĩ nhục nhả mình, vậy mà trong lòng y lại không sinh ra một chút oán hận.

Chỉ là có cảm giác buồn bã lại bi thương.

Cả đời y, thế nhưng cuối cùng lại đi tới nông nổi như vậy.

Trong yết hầu tràn lên một mùi tanh ngọt, y thuần thục che miệng lại, phun máu tươi lên khăn màu đỏ thắm.

Đại Cẩu ngửi được mùi máu tươi, một đồng ký ức lung tung rối loạn bỗng nhiên ủa vào trong đầu, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Đại Cẩu quay đầu lại nhìn bộ dạng suy yếu ho ra máu của mỹ nhân, nhin không được hỏi: “Tên bán được này không đối tốt với ngươi sao? Tóc cũng trắng, còn học máu thành như vậy.”

Quý công tử che miệng buồn bã cười thảm: “Hắn đối với ta rất tốt, nhưng ta..... Sống không lâu nữa.....”

Lục phủ ngũ tạng của Đại cẩu lại bắt đầu đau đến chết đi sống lại.

Vì sao người này cười rộ lên lại thương tâm như vậy, khiến hắn vì đó hận không thể tự đâm đầu chết.

Đại Cẩu nhẹ nhàng vuốt ve tóc của y: “Người đừng chết được không?”

Quý công tử lẩm bẩm nói: “Ta không muốn chết..... Ta muốn sống tiếp nữa..... Ta so với ai khác đều muốn tiếp tục sống nữa.....”

Nhưng trong lòng y thật sự khó chịu, khó chịu đến sắp điên rồi.

Y không biết ngày mai nên trải qua như thế nào, y thậm chí không biết canh giờ tiếp theo nên chịu đựng như thế nào.

Giang Nam năm nay mùa đông thật lạnh, gió tuyết lớn còn muốn mạnh hơn so với kinh thành.

Chỉ cần nằm ngủ một giấc trong tuyết lớn, đau khổ của đời này liền kết thúc. Không còn thống khổ, không có vương bận, không có tương tư dày vò.

Hoàng tuyền địa phủ, tướng công y có phải đang đợi y hay không?

Tay chân Đại Cẩu luống cuống xoa nước mắt cho y, đầu óc vừa nghĩ buột miệng thốt ra: “Người muốn đi theo ta hay không?”

Quý công tử nói: “Bèo nước gặp nhau, ngươi còn muốn mang theo một tên tàn phế phiền phức như ta sao?”

Đại Cẩu ngơ ngác mà nói: “Nhưng ta thích ngươi, lần đầu tiên ta nhìn thấy ánh mắt của ngươi liền thích ngươi.”

Quý công tử nói: “Người đi đi, ta không thích ngươi.”

Quý công tử nghĩ, cái tên cướp tiền cướp sắc cổ quái này, là người tốt.

Người tốt nên có một cuộc sống tốt, không nên trên chóc một tên quái vật đã sớm thối nát từ trong ra ngoài như y.

Đại Cẩu còn muốn tiếp tục dây dưa.

Quý công tử nói: “Nếu ngươi không đi ta kêu hai gia đình bắt ngươi.”

Đại Cẩu trầm mặc một lát, bỗng nhiên một tay nắm đao chặt lên trên cổ của Quý công tử, khiêng mỹ nhân ngất xỉu mềm như bông lên, thừa dịp bóng đêm bay nhanh đào tẩu.

Không thích?

Không thích cũng không sao, ta thích ngươi.

Đại Cẩu bị cái lý do đúng lý hợp tình của bản thân làm sợ ngây người.

Hắn nghi hoặc mà vuốt đầu xoa xoa suy nghĩ, chẳng lẽ trước kia hắn là thổ phỉ, chuyên môn đoạt áp trại phu nhân?

Quý công tử mê mê trầm trầm mà nằm ở trong một lòng ngực rộng lớn kiên cố.

Thực ấm áp, còn có chút thú vị, lúc nói chuyện lồng ngực rung rất lợi hại, làm màng tai y cũng theo đó run lên run lên.

Quý công tử nghe được có người đang nói chuyện, âm điệu quái quái, không giống như là người Trung Nguyên.

Quý công tử luống cuống, chẳng lẽ cái tên cướp đầu óc có hồ kia đem mình tới Mạc Bắc???

Y hoảng sợ trong mắt có nước mắt tràn mi chảy ra: “Các ngươi là ai! Các ngươi rốt cuộc là ai! Thả ta đi! Ta phải đi về!”

Bên tai vang lên giọng nói quen thuộc kia, buồn bực mà nói: “Ngươi còn nhớ thương cái tên bán được kia?”

Quý công tử nổi giận khóc: “Con của ta Ô ô..... con của ta còn ở nơi đó..... Ngươi cái tên hỗn trướng!”

Đại Cẩu ngốc: “Ngươi cùng cái tên bán được sinh con?”

Quý công tử khóc đến bắt đầu ho ra máu, lời muốn nói cũng không nói ra được.

Đại Cẩu sợ hãi: “Ngươi đừng khóc, đừng khóc, không chỉ là một đứa nhỏ thôi sao, ta đi xách nó lại đây cho ngươi, ngươi đừng khóc a!”

Mỹ nhân của hắn khóc đến thở hổn hển, máu tươi một ngụm lại một ngụm phun ra bên ngoài. Máu đỏ tươi phun tung toé ở trong lòng bàn tay y, trước mắt Đại Cẩu đỏ máu một mảnh.

Làm sao bây giờ..... Này mẹ nó nên làm cái gì bây giờ a!

Đại cẩu run run đưa tay lau máu đi nói năng lộn xộn mà rống: “Ngươi đừng chết, đừng chết! Ta thật vất vả mới tìm được ngươi cầu xin ngươi đừng chết mà được chưa a!”

Quý công tử phun một búng máu phun đến trời đất u ám, trong mắt y mang nước mắt, lại cười nói: “Ta sẽ không chết..... Khụ khụ..... Ta chết..... Con của ta sống không nổi..... Ta muốn..... Khụ khụ..... Chờ nó lớn lên a.....”

Đại Cẩu ôm y, ngơ ngác mà trầm mặc thật lâu, mới nhỏ giọng nói: “Ngươi ở chỗ này không cần đi, ta đi mang đứa nhỏ đến cho ngươi.”

Đại cẩu lưu Quý công tử lại trong đội ngũ hành thương Mạc Bắc, một mình chạy đến nhà Ông chủ đi trộm con.

Ông chủ rất buồn bực, buồn bực sắp điên rồi.

Cầu hôn chưa toại, cường bạo không thành, tiểu tâm can còn bị người cướp đi.

Dưới cơn nóng giận, Ông chủ mượn mấy chục quan binh từ phủ nha, vây phủ đệ của mình đến chặt như nêm cối.

Hắn nhất định phải bắt lấy cái tên cướp hỗn trướng kia, cứu tiểu tâm can của hắn trở về.

Bọn quan binh còn chưa có sắp xếp đội hình xong, một bóng đen “Vèo” một cái chui vào hậu viện của Ông chủ.

Một đám người chạy nhanh xông lên bao vây.

Gì mà lỏng sắt rồi vòng gì đó, các loại dụng cụ bắt trộm đều đồng thời xài hết lên.

Đại Cẩu mới vừa tìm tiểu tổ tông trong tã lót, đã bị nha dịch và gia đình bao vây tiến lên bắt sống.

Ông chủ cười lạnh: “Mỹ nhân của ta đâu?”

Đại cẩu nói: “Hiện tại là của ta.”

Đại Cẩu bị giải tới đại lao ở nha dịch rồi.

Hắn cũng không để ý loại việc nhỏ này, bởi vì hắn rất tin tưởng, tối nay lúc nha dịch thay ca, hắn có thể tìm được cơ hội chạy đi.

Chỉ là trong lòng thực áy náy, hắn không thể mang con của mỹ nhân cùng đi.

Quý công tử ngồi trong xe ngựa của đội hành thương, ngơ ngẩn mà chờ cái tên cướp đầu óc có hổ.

Nhưng tên cướp kia đi thật lâu, vẫn luôn chưa trở về.

Ô Y Đóa gấp đến độ muốn khóc: “Đều tại ngươi, đêm nay Đại Cẩu ca vốn là sẽ cùng chúng ta về Mạc Bắc, đều tại ngươi!”

Yết hầu Quý công tử run lên: “Ngươi gọi hắn cái gì? Đại Cẩu? Ngươi gọi hắn Đại Cẩu đúng hay không? Hắn là ai? Hắn có phải là một người Trung Nguyên hay không, trên mặt có một vết sẹo rất xấu đúng hay không! Ngươi nói cho ta biết đi!!!”

Ô Y Đóa cũng ngây dại, nửa ngày mới bình tĩnh lại, run rẩy nói: “Ngươi nói..... Đều đúng..... Đại Cẩu ca hắn mất trí nhớ, chỉ nhớ rõ chính mình kêu Đại Cẩu.....”

Trên gương mặt trắng bệch của Quý công tử phủ đầy nước mắt, một bên học máu một bên điên cuồng mà cười ha hả.

Y cho rằng Đại Cẩu của y đã chết, chết trong âm mưu của Hoàng Thượng, chết ở trên thảo nguyên Mạc Bắc.

Tâm y như tro tàn, y sống không còn gì lý tưởng. Y giống như tự ngược mà hủy hoại chính mình thành một tên kỹ, tùy ý thói nát tích tụ trong lòng phá hư thân thể, bởi vì y rất cuộc tìm không thấy một lý do tốt đẹp để sống sót.

Quý công tử khóc lóc che lại miệng không ngừng học máu, khóc đến chật vật đến cực điểm chết đi sống lại.

Y sờ soạng đứng lên: “Ta muốn đi tìm hắn..... hiện tại ta liền phải đi tìm hắn.....”

Đôi mắt mù lòa làm y ngã quỵ một phát trên mặt đất, đầu nứt ra máu tươi chảy ròng. Y phảng phất giống như không cảm giác đau đớn, chỉ là chật vật mà liều mạng bò tới phía trước: “Ta muốn đi tìm hắn..... Ta..... Ta muốn tìm được..... Hắn.....”

Ô Y Đóa nhìn người này té xỉu trên mặt đất, gấp đến độ muốn khóc.

Đại Cẩu ca, ngươi ở nơi nào?

Ngươi rốt cuộc đi đâu rồi!

9. Chương 9

Đại Cẩu ở trong tù lẳng lặng chờ đến trời tối thay ca, làm bộ bụng đau ai u một tiếng ngã trên mặt đất kêu to lên.

Hắn la lối khóc lóc lẫn lộn động tác cũng cực kỳ thuần thực, thuần thực đến mức làm hắn nhìn không được lại bắt đầu tiếp tục hoài nghi bản thân trước khi mất trí nhớ rốt cuộc là làm nghề gì.

Nha dịch trong phòng giam bị hắn hấp dẫn lại đây, kỳ quái chính là huyện lệnh cũng có mặt.

Ngoài ý muốn, có một nam nhân cảm y ngọc bội đứng giữa đám nha dịch.

Đại Cẩu sững sốt một chút.

Sắc mặt nam nhân biến đổi: “Triệu đại nhân, Cảm Y Vệ muốn mang tên phạm nhân này đi.”

Huyện lệnh sững sốt: “A? Tên này vào nhà ăn trộm, bắt phu nhân Lưu phủ đi, án này bản quan còn chưa điều tra rõ mà.”

Nam nhân lạnh lùng mà nói: “Đây là trọng phạm triều đình bí mật truy nã, người lập tức giải hắn vào trọng lao, chờ ta bẩm báo việc này lại với thánh thượng, rồi mới ra quyết định.”

Vì thế Đại Cẩu bắt cóc liền biến thành Đại Cẩu trọng phạm.

Người trông coi hắn từ mấy tên nha dịch mềm oặt biến thành một đám Cảm Y Vệ sắc mặt nghiêm túc vô công cao cường.

Mặt Đại Cẩu cũng tái rồi.

Không được không được, mỹ nhân của hắn còn chờ hắn ở bên ngoài đó, sao hắn có thể chịu bị nhốt ở trong nhà lao?

Đại Cẩu đứng ở cửa nhà lao thử thăm dò, nhắm ngay cửa sắt lớn hung hăng đạp một chân.

Một tiếng vang lớn, Đại Cẩu bị gãy một xương ngón chân.

Đại Cẩu lo âu muốn điên rồi: “Ta mẹ nó không phải trọng phạm gì đó đâu! Lão tử là từ Mạc Bắc tới buôn bán! Các người thả ta đi ra ngoài!!! Mau thả ta đi ra ngoài!!!”

Quý công tử ngắt xiú đã tỉnh lại, ngơ ngác hỏi: “Ta ngủ bao lâu.”

Ô Y Đóa nói: “Người ngủ sáu canh giờ, chúng ta đều lo lắng người vẫn chưa tỉnh lại.”

Quý công tử khàn khàn giọng nói: “Hắn đã trở lại chưa?”

Ô Y Đóa gạt nước mắt, nức nở nói: “Đại Cẩu ca vẫn không có tin tức.”

Quý công tử trầm thấp cười: “VẬY ĐẠI KHÁI CHÍNH LÀ TA LẠI NẪM MƠ.”

Y sờ soạng đứng dậy muốn đi.

Ô Y Đóa kêu: “Người không đợi hắn sao?”

Quý công tử nói: “Ta sẽ chờ hắn cả đời.”

Nhưng hiện tại nếu y không quay về, con của y sẽ chết.

Quý công tử không biết đường, liền đi ở trên phố lang thang không có mục tiêu.

Y biết, thủ hạ của Ông chủ nhất định tìm y khắp nơi.

Thực nhanh, y đã bị thủ hạ của Ông chủ mang về nhà, nhốt ở tòa khuôn viên nhỏ lúc ban đầu.

Cảm xúc của Ông chủ cực kỳ ổn định, vừa thân vừa sở vừa hỏi y: “Đi đâu vậy?”

Quý công tử nhẹ giọng nói: “Người đã quên, ta không nhìn thấy.”

Ông chủ nói: “Bộ dáng hiện tại của người, so với khi ở bên cạnh ta càng không ổn.”

Quý công tử tùy ý Ông chủ giở trò trên người mình, run rẩy hỏi: “Con của ta đâu?”

Ông chủ nói: “Sẽ có người chiều cổ nó ổn thỏa.”

Quý công tử hoảng sợ mà khóc lóc: “Người trả nó lại cho ta được không..... Cầu xin người..... trả con của ta lại cho ta.....”

Ông chủ nói: “Sau đó để người mang theo nó đào tẩu sao?”

Quý công tử lẩm bẩm nói: “Không..... Sẽ không..... Ô ô..... Không.....”

Ông chủ nói: “Chờ người mang thai đứa con của ta, ta sẽ để cho các người gặp mặt. Còn trước đó, nơi nào người cũng không được đi.”

Quý công tử rơi lệ đầy mặt.

Ông chủ nói: “Ngoan ngoãn ở chỗ này, chờ ngày hoàng đạo làm phu nhân chính thất của ta.”

Cầm Y Vệ đưa một phong mật báo vào trong hoàng cung, Hoàng đế cả kinh quăng ngã bát trà.

“Cái gì? Trương Khích còn sống!”

Hoàng đế tuổi trẻ âm ngoan trầm mặc thật lâu, cuối cùng mở miệng: “Đường xá quá xa, áp giải dễ dàng xảy ra ngoài ý muốn. Trẫm cải trang ra cung, tự mình đi thăm Đại tướng quân của trẫm!”

Đại Cẩu nghĩ không ra tại sao mình lại biến thành trọng phạm truy nã.

Ký ức của hắn dừng lại ở ngày đó, một thân hắn toàn là vết thương nằm trên cao nguyên lung lay bò dậy, ý chí cầu sinh khiến cho hắn nghiêng ngã lao đảo mà đi về phía đàn dê chặn thả.

Nhưng hắn biết, có thể nhất kiến chung tình với một người, nhất định là tiền sinh có duyên.

Hắn đáp ứng mỹ nhân rồi, phải mang theo đứa con của mỹ nhân trở về.

Thị vệ trông coi hắn có mười lăm người, hơi thở mỗi người đều trầm ổn bước chân không tiếng động. Tất cả đều là võ lâm cao thủ.

Đại Cẩu nhìn nhìn tay mình.

Thử một phen thôi, hắn đã ở chỗ này lâu lắm rồi.

Trong phòng giam bỗng nhiên loạn lên, bước chân bọn thị vệ vội vàng mặt hiện vẻ kinh sợ.

Nơi xa có người mơ hồ không rõ kinh hô: “Bệ hạ bị đâm!”

Đại Cẩu nhân cơ hội vươn tay ra ngoài hàng rào nắm sau cổ thủ vệ đột nhiên đập một kích, đoạt trường đao bên hông hắn chém vỡ khóa nhà lao.

Đám thủ vệ hỗn loạn quay đầu bắt đầu vây công Đại Cẩu.

Đại Cẩu đã gần như quên hết võ công, mơ màng hồ đồ chém lung tung một trận.

Đối phương bị thương, bản thân cũng nhuốm máu.

Dòng máu chảy từ miệng vết thương trên người như bùa chú, mùi máu tươi làm ký ức hỗn loạn quay cuồng ở trong đầu.

Là ai?

Ta là ai?

Ta đang tìm ai?

Đại Cẩu rút gào múa may trường đao nhắm về phía cửa ra, giống như cái đường nhỏ âm trầm trầm kia là âm dương lộ từ địa ngục hoàng tuyền đi về phía nhân gian của hắn.

Một đao, hai đao, ba đao.....

Bọn thị vệ không dám giết hắn, lưỡi dao xẹt qua trên người hắn, vết đao chỉ sâu nửa tấc.

Đầu gối đau nhức một trận, lưỡi dao lạnh băng chặt vào trong xương đầu gối.

Đại Cẩu kêu lên một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Dao quang kiếm ánh chớp xuống đầu, hấn phảng phất thấy được mưa to tầm tã đêm hôm đó.

Hắn phải về nhà, trở về trẻ, là phải bị tức phụ đâm ngực!

Đại Cẩu hét to một tiếng, như ác quỷ khát máu, tựa Tu La địa ngục.

Trường đao lấy mạng, trọng quyền nát hồn.

Đại Cẩu lão đảo tàn sát ra khỏi nhà tù.

Nha dịch huyện nha bị hấn dọa vỡ gan, run run không dám tiến lên.

Phố dài yên tĩnh, phương xa truyền đến tiếng chiêng trống tân hôn nhà ai.

Giữa không gian trầm trầm yên ả tuyết lớn vẫn cứ bay lượn lơ. Mùa đông thành Duyên Châu không nên có tuyết lớn như vậy.

Đại Cẩu ngửa đầu. Hắn nhớ tới thành Duyên Châu thời niên thiếu, mùa đông cũng có mưa bụi bay tinh tế.

Đối với nhóm khát cái ẩn thân trong đồng cũi gỗ mà nói, nước mưa sẽ khiến quần áo ướt và mọc rêu, ướt lạnh tận xương, so với tuyết lớn càng tra tấn người.

Mùa đông kinh thành sẽ không có trời mưa, chỉ có tuyết lớn bay lả tả che trời lấp đất.

Tiểu thiếu gia của hắn sợ lạnh, luôn bọc một thân áo lông hồ đỏ thắm, cuộn thành một đoàn lăn vào trong lòng ngực hắn. Lò lửa Noãn các đốt đến vang tách tách. Tiểu thiếu gia buồn ngủ thanh âm mềm như bông: “Đại cẩu, người lạnh hay không?”

Chuyện cũ năm xưa giống như nổi điên cuộn cuộn ào đến, hắn đau khóc thành tiếng trong tuyết lớn.

Thiều Khanh, Thiều Khanh của hắn.

Đó là Thiều Khanh của hắn a!

Thành Duyên Châu ngày đó, tuyết lớn giống như điên rồi quay cuồng rít gào.

Đại chương quây của được trang Lưu gia muốn cưới chính thê, bàn tiệc tự do bày ba dãy phố.

Một khát cái cả người là máu chát vật mà kéo một chân cái gậy tập tễnh đi ở trong tuyết lớn. Hán tử tinh tráng cao chín thước, vừa đi vừa khóc giống như thiếu niên không nhà để về.

Tường cao Lưu phủ, mai đỏ tuyết trắng, khách khứa đầy nhà.

Giữa đường một tiếng đại hỉ.

Ngày xưa làm Đại tướng quân, hôm nay là người chết.

Hắn mờ mịt nhìn chung quanh, trong tuyết lớn bỗng nhiên có tiếng thiếu niên khóc nức nở: “Cha!”

Đại tướng quân ngửa đầu. Nơi xa hẻm nhỏ, một thiếu niên nghiêng ngã lão đảo mà vọt vào trong lòng ngực hắn, khóc lóc lại gọi một tiếng: “Cha.....”

Một kiếm khách bạch y đeo kiếm đứng ở cách đó không xa, an tĩnh mà nhìn hắn: “Bá phụ, nhiều năm không gặp.”

Đại tướng quân ngơ ngẩn mà cúi đầu nhìn đứa con trai của mình: “Tại sao ngươi lại nơi này?”

Nhóc con lau nước mắt nói: “Ta tới ám sát cái tên hôn quân hại chết các ngươi Ta..... Ta thử rất nhiều lần..... Ô ô..... Ta lại không giết được hắn..... Cha..... Ta vô dụng.....”

Đại tướng quân nhẹ giọng nói: “Chuyện đó có cái gì quan trọng đâu?”

Ngày xưa hắn vì vinh hoa quyền thế, đi theo Quyền thần đứng đầu soán vị hành thích vua, giết phụ thân của đương kim hoàng thượng.

Hoàng Thượng muốn báo thù, hắn không có lời nào để nói.

Nhưng Thiều Khanh của hắn đang đợi hắn, cũng sắp đợi không được nữa rồi.

Đại tướng quân nói: “Nhóc con, đi đoạt người cùng cha.”

Nhóc con ngây ngốc mà lau nước mắt: “Đoạt..... Đoạt ai?”

Cửa lớn Lưu phủ rộng mở, khách khứa rộn ràng nhốn nháo mỉm cười chúc mừng.

Quý công tử ngồi ở trong phòng, nghe chiêng trống ngoài cửa chói tai vang trời.

Hỉ phục đồ tươi cũng không thể ánh được một tia huyết sắc lên gương mặt trắng bệch của y.

Hai tròng mắt không ánh sáng nhìn song cửa sổ, trên khuôn mặt tuấn mỹ như họa không có vui mừng, lại cũng nhìn không ra đau thương. Chỉ là bình tĩnh ngồi thẳng tắp trong tuyết lớn, giống như đã cứ như vậy mà chết đi.

Thị nữ bôi mái tóc dài lên cho y, một khuôn mặt trẻ tuổi mỹ diệu như vậy, lại có một đầu tóc bạc trắng đến khiến lòng người run sợ.

Trong lòng thị nữ bỗng nhiên tràn ngập bi ai cực kỳ kịch liệt, tay run rẩy cầm cây trâm.

Kim trâm cọ qua da đầu, giữa sợi tóc bạc bắn lên một chút màu đỏ tươi.

Người bị thương lại phẳng phất không hề hay biết, cả lông mi cũng chưa từng run rẩy một chút.

Thanh âm thị nữ phát run: “Phu nhân, ngài..... Ngài nhắm mắt lại..... Nên trang điểm.”

Quý công tử nhắm mắt lại, tùy ý thị nữ điểm chu sa trên khóe mắt y, vẽ một đóa hoa như máu như lửa lên ấn đường.

Khăn voan đỏ che khuất tóc trắng, thị nữ dìu y từng bước một đi tới hỉ đường.

Thật ồn, thật sự..... rất ồn.....

Ti nghi gân cổ lên niệm hôn từ thật dài, lụa đỏ cột vào trên cổ tay y, như là sợ hãi y đào tẩu.

Quý công tử cười chưa xót không tiếng động rơi lệ dưới khăn voan.

Ti nghi kêu: “Nhất bách thiên địa ——”

Quý công tử cười khê một tiếng, bỗng nhiên giơ tay tháo trâm cài xuống.

Một đầu tóc bạc phất phới buông xuống, trâm cài bén nhọn nhắm ngay cổ mình.

Da thịt trắng xuyết trong nháy mắt, rốt cuộc trong lòng y cũng có được ấm áp và an bình đã lâu không thấy.

Kết thúc.

Rốt cuộc..... Kết thúc.....

Con trai, thực xin lỗi.

Phụ thân chống đỡ không nổi nữa.

10. Chương 10

Hỗn loạn, tiếng thét chói tai.

Những người này, thật ồn.....

Cây trâm rời tay rơi xuống, y ngã vào một vòng tay ôm ấp kiên cố ấm áp.

Tướng công của y thấp giọng nói ở bên tai y: “Thiều Khanh, ta tới đón ngươi về nhà.”

Quý công tử ngẩng đầu, đôi mắt nhìn không thấy rõ cuộc cũng có giọt nước mắt ánh chút ôn nhu, trên gương mặt tái nhợt chậm rãi lộ ra một nụ cười: “Trương Đại Cầu, ngươi thật sự là con rùa lớn ngu ngốc.....”

Một tay Đại tướng quân gắt gao ôm thê tử của hắn vào trong ngực, hét lớn một tiếng: “Nhi tử, đi mang đệ đệ ngươi đi!”

Cầm Y Vệ rút cuộc đuổi kịp tới nơi này, bao vây đại trạch Lưu phủ chặt như nêm cối.

Ánh mắt Hoàng đế trẻ tuổi lạnh lùng, mặt vô biểu tình mà nhìn một nhà bọn họ. Hắn nói: “Trương Khích, ngươi không được đi.”

Đại tướng quân cười lớn một tiếng, ôm thê tử vung đao nhằm về phía vòng vây tầng tầng kia.

Hắn từng lấy được thủ cấp tướng lĩnh từ trong thiên quân vạn mã, như tiến nhập chỗ không người.

Khi đó, hắn là vì quân công tước vị, vì muốn xứng đôi với tiểu thiếu gia của hắn.

Hôm nay, hắn cũng có thể đơn thương độc mã tàn sát ra khỏi trùng vây.

Vì..... Thiều Khanh của hắn

Trên mặt Đại tướng quân dính đầy máu, hắn lại đang cười: “Tức phụ nhi, ngươi có sợ không?”

Mỹ nhân trong lòng ngực áo đỏ đầu bạc, mặt mày xinh đẹp, lung linh như họa: “Ngươi ở đây, ta không sợ.”

Một đao trăm ngàn địch, thương ngang phá vạn quân.

Ta là kẻ si tình, sao lại sợ âm thanh sát phạt.

Đại tướng quân một đường chém giết một đường xông lên, chẳng sợ một chân đã nửa tàn, cũng ngăn không được bước chân tàn sát nặng như dãy núi của hắn.

Hoàng đế đứng ở nơi xa, trên gương mặt trẻ tuổi âm ngoan hiện ra hận ý thống khổ.

Một cây đao trong tay Cầm Y Vệ bổ về phía sau cổ của Quý công tử, Đại tướng quân nổi giận gầm lên một tiếng xoay người ngăn trở.

Trường đao tận xương, nội tạng đã nát.

Máu tươi dính đầy trên mái đầu bạc trắng của Quý công tử, ngón tay tái nhợt vuốt ve gương mặt của Đại tướng quân: “Ngươi bị thương.”

Đại tướng quân nói: “Không có việc gì, còn không đau bằng ngươi đánh.”

Một đao, một bước, ổn định vững chắc, từng bước đạp máu, sát ra trùng vây.

Một người nửa tàn, ôm thê tử mất mù của hắn lao đảo mà chạy, máu tươi đầy đất.

Cuồng phong thổi lên tuyết lớn bay đầy trời, làm người trong tuyết không mở đôi mắt ra được.

Ở trong tuyết lớn Hoàng đế không chịu nhắm mắt, nhìn tuyết trắng mai đỏ trong thành Duyên Châu, dùng ánh mắt tiền hai người kia đoạn đường cuối cùng, nhẹ giọng nói: “Không cần tiếp tục đuổi theo, để cho bọn họ đi.”

Kẹo sơn tra trong trí nhớ thời thơ ấu đã sớm khô cứng vô vị, những yêu hận mãnh liệt cuộn cuộn ào đến hàng đêm khiến hắn đau đớn muốn chết, cũng sớm nên ném đi ở trong gió tuyết.

Nhóc con dưới sự bảo vệ của sư phụ, ôm đệ đệ khóc thút thít trong tã lót của mình biến mất trong gió tuyết.

Hồ Thanh Dạ kết băng, khuôn viên bên hồ có khói bếp bốc lên, nhóm gia nô còn đang tận chức tận trách chờ chủ nhân đến.

Đại tướng quân ôm thê tử nửa tỉnh nửa mê của hắn vọt vào trong viện, hai người cùng ngã quỵ ở bên trong gió tuyết.

Máu tươi nhuộm ướt áo đỏ lẫn đầu bạc, chu sa trên khóe mắt và ấn đường của Quý công tử cũng đỏ đến mức càng thêm tươi đẹp bắt mắt.

Nhóc con và sư phụ nó từ trong gió tuyết đi theo xông tới, khóc lóc kêu: “Cha!”

Quý công tử nhẹ giọng nói: “Chúng ta về nhà sao?”

Đại tướng quân chảy nước mắt cười to: “Đúng vậy tức phụ nhi, chúng ta về đến nhà, người muốn ăn cật dê xào tái không?”

Một tòa nhà nhỏ bên hồ Thanh Dạ, trong một đêm trống không.

Nhóm gia nô cầm bạc bị phân phát về nhà, gia sản kho hàng bị tiêu cực chở đi, không người nào biết vận đến nơi nào.

Ngoài thành Duyên Châu, trên mặt hồ Thanh Dạ có một chiếc thuyền rồng hoa mỹ. Hoàng đế trẻ tuổi mặc long bào đứng ở đầu thuyền, nhìn tòa khuôn viên có hoa đào nở rộ ở nơi xa kia.

Kia từng là nơi yên bình mà Trương Khích chuẩn bị riêng cho hần và Lý Thiều Khanh.

Cung nữ nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ có muốn lên bờ nhìn xem?”

Hoàng đế tự giễu một tiếng: “Một tòa khuôn viên trống rỗng, có cái gì để nhìn chứ?”

Đại tướng quân và Quý công tử mang theo mấy đứa con của bọn họ đi Nghiệp Châu.

Nơi đó là chỗ gần biên giới hoang vu, dãy núi dày đặc, không có người nhận ra bọn họ.

Vẫn như cũ có một tòa nhà sân nhỏ, mấy gia nô.

Ngoài cửa là một mặt hồ nước, thời điểm mùa xuân sẽ nở rộ rất nhiều hoa đào.

Có một mỹ nhân đầu bạc mù lòa, ngẫu nhiên sẽ băng bó miệng vết thương cho các thợ săn lên núi săn thú bị thương, khai chút phương thuốc cầm máu sinh cơ.

Nhưng thân thể mỹ nhân cũng không khỏe, suốt ngày buồn bực không vui, thường thường học máu.

Ngày đó hoa đào nở, Quý công tử té xỉu trong được phòng.

Y ăn không ngon, ngủ không yên. Công tử danh môn tự phụ tuổi trẻ ngày xưa, đã tiêu tụy quá đổi gầy gò ốm yếu.

Đại tướng quân sợ hãi mà không biết làm sao: “Thiều Khanh, Thiều Khanh ta tìm đại phu cho người, tìm đại phu tốt nhất thiên hạ.”

Quý công tử nhẹ giọng nói: “Đại Cẩu ngốc, bản thân ta chính là đại phu a.”

Tay Đại tướng quân ôm y không ngừng sờ: “Người là đại phu, vì cái gì người không chịu uống thuốc.”

Quý công tử nói: “Đại Cẩu, ta không có sinh bệnh. Ta chỉ là..... yếu đi.....” Y nhẹ nhàng chỉ vào ngực của mình, “Từ nơi này bắt đầu, từng chút từng chút yếu dần.”

Đôi mắt tàn phế, nửa thân nặng nề, những vận rủi đó đè y đến suy sụp. Từ đây về sau, tất cả sinh hoạt đều biến thành tra tấn khó có thể thừa nhận.

Ăn cơm là tra tấn, ngủ là tra tấn. Ngay cả khi tướng công nhẹ giọng thì thâm tâm sự với mình, y đều thống khổ đến nổi tâm như đao cắt.

Y vì đứa con trong tã lót của mình, đã mạnh mẽ chống đỡ lâu lắm lâu lắm.....

Thật sự..... Chịu đựng không nổi nữa.....

Quý công tử nói: “Đại Cẩu, mang ta đi ra ngoài ngắm hoa đào đi.”

Đại tướng quân run rẩy bế người gầy gò như thanh củi kia lên, từng bước một đi ra cửa phòng, đi tới dưới tán cây hoa đào.

Trong hương hoa Quý công tử lẳng lặng dựa sát vào hân, nhẹ giọng hỏi: “Đại Cẩu, hoa đào Nghiệp Châu có màu gì?”

Đại tướng quân ghen ngào nói: “Màu đỏ.”

Quý công tử lại hỏi: “Gạch trên mặt đất có màu gì?”

Đại tướng quân run rẩy, môi hôn lên đuôi lông mày y: “Màu xanh lá.”

Quý công tử nhẹ nhàng cười: “Năm đó ở Giang Nam ta gặp được một tiểu khất cái đáng thương trong mưa. Hân ngẩng đầu nhìn ta, ta liền nghĩ, trong ánh mắt của con khỉ nhỏ này giống như có ngôi sao a, sáng lấp lánh thật là đẹp mắt.....” Y giống như thật sự quá mệt mỏi, nói nói liền nhắm hai mắt lại.

Mùa xuân Nghiệp Châu không có mưa, chỉ có hoa đào đỏ thắm như máu đào rào rạt tự nhiên bay múa ở trong gió.

Nước mắt trong mắt Đại tướng quân một giọt một giọt lăn xuống, thân thể trong lòng ngực dần dần lạnh băng. Trong sắc xuân tươi đẹp hân khóc đến cuồng loạn.

“Thiều Khanh!!!!!!”

Hoa đào rơi xuống, hồn phách xa dần.

Đại tướng quân đau đến mức té xỉu trên mặt đất.

Chờ khi hân tỉnh lại, đã phát hiện bản thân biến về bộ dáng thiếu niên.

Thành Duyên Châu hai mươi năm trước, sơn đồ trên tường thành vẫn mới tinh.

Hoa đào và mưa phùn phiêu phiêu phát phát, hai chân hân đều bị gãy, đang nằm trên nước bùn nhìn lên mưa phùn mênh mông trong không trung.

Một con ngựa lớn cao to chậm rãi đến, lập tức có tiểu thiếu gia xinh đẹp nũng nịu giống tiểu thần tiên đến, đang lo lắng mà nhìn hân, ngọt ngào mềm mại mà nói: “Đại phu, người cứu cứu người này đi, ta cho người rất nhiều tiền.”

Nước mắt trong mắt Đại tướng quân tràn mi, hân ghen ngào nói: “Nếu có một ngày ta công thành danh toại quyền khuyh thiên hạ, có thể cưới người làm vợ hay không?”

Hân biết, có thể nhất kiến chung tình với một người, nhất định là tiền sinh có duyên.

11. Chương 11: Phiên Ngoại Trọng Sinh Hoa Ở Thiên Nhai

Lý Thiều Khanh là tiểu thiếu gia, cha y có quyền thế một tay che trời. Trong nhà có tới ba trăm gia bộc ra vào vào hầu hạ một nhà bọn họ, chưa bao giờ để Tiểu thiếu gia tự động tay chân một chút nào.

Mặt trời lên cao, Lý Thiều Khanh còn chưa có tỉnh ngủ.

Đầu lĩnh thị vệ của phủ Tướng quốc Trương Đại Cẩu liền vọt vào phòng thiếu gia, xách chăn lên ném xuống mặt đất một cái, lộ ra thân thể trắng nõn mảnh khảnh của Tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia lắc lắc mông trắng, ủy khuất sụt sịt mà kêu: “Đại cẩu, ta muốn đi ngủ!”

Trương Đại Cẩu che lại cái mũi ồm ồm mà nói: “Ngày hôm qua không phải người muốn học võ với ta sao? Dậy, ta dạy cho người hai chiêu.”

Lý Thiều Khanh tức giận mà xoay người đưa lưng về phía Trương Đại Cẩu, cuộn thành một đoàn lả lẩm:
“Ta không học, dù sao cũng có người bảo hộ ta!”

Tầm mắt của Trương Đại Cầu bị eo nhỏ mộng vênh của Tiểu thiếu gia hút đến dờn không ra, bỗng nhiên cười xấu xa một tiếng, ghé vào trên giường, vạch hai cánh mộng tròn vênh ra, hôn một cái lên lỗ nhỏ nóng hằm hập kia.

Lý Thiều Khanh hoảng sợ nhảy dựng lên giống như con thỏ: “Trương Đại Cầu người biến thái!”

Trương Đại Cầu bế Tiểu thiếu gia trơn bóng lên: “Đi, đi luyện công.”

Lý Thiều Khanh mới không cần luyện công đâu, y giờ trường kiếm luyện một lát, liền lạng lẽ nằm ngủ dưới tán hoa đào trong sân.

Nằm dưới tàng cây y mơ thấy một giấc mộng, mơ thấy hoa đào nở rộ cây đỏ thắm giống như máu, phiêu phiêu phát phát bay xuống, thơm tho mềm mại rơi xuống khắp người y.

Chờ đến khi y tỉnh lại, đã nằm ở trong lòng ngực Trương Đại Cầu.

Trên gương mặt ngây ngốc của Trương Đại Cầu tựa hồ có chút bi thương chợt lóe qua.

Lý Thiều Khanh ngơ ngẩn, y vuốt ve mặt Trương Đại Cầu: “Đại Cầu, người làm sao vậy?”

Trương Đại Cầu nói: “Người nằm mộng mà vẫn luôn cười, ta nhìn thấy vui mừng, cho nên không nỡ đánh thức người.”

“Ta mơ thấy hoa đào thật đẹp thật đẹp.” Lý Thiều Khanh cười khanh khách. “Tên đại ngốc, người ôm ta như vậy, không sợ bị cha ta nhìn thấy sao?”

Trương Đại Cầu vuốt ve mặt y: “Chúng ta đi tới chỗ mà cha người nhìn không thấy được không?”

Lý Thiều Khanh hưng phấn mà nói: “Người muốn mang ta đi làm ăn sao? Chúng ta đi nơi nào? Người từ từ để ta đi dọn hết kho tiền riêng của cha ta rồi cùng nhau đi.”

Trương Đại Cầu nói: “Ta mua một tòa nhà nhỏ, sau núi trồng đầy hoa đào, nhất định còn đẹp dễ hơn so với trong mộng của người. Chờ sang năm hoa đào trên núi nở rộ, chúng ta liền rời kinh thành đi Giang Nam định cư.”

Lý Thiều Khanh ôm cổ hắn nhỏ giọng nói: “Người gạt ta.”

Trương Đại Cầu niết mặt y: “Có khi nào tướng công đã lừa gạt người chưa.”

Lý Thiều Khanh như làm nũng mà nói: “Tướng công cái con rùa người đó, người đừng..... Đừng tưởng rằng..... làm cái kia Ta liền..... Ta liền coi người tướng công.....”

Trương Đại Cầu thổi khí vào lỗ tai y: “Làm cái gì, hửm? Tướng công làm gì người vậy?”

Lý Thiều Khanh đỏ mặt.

Trương Đại Cầu nhẹ giọng nói: “Thiều Khanh, đêm nay tướng công còn muốn làm cái kia với người.”

Lý Thiều Khanh nhỏ giọng nói: “Không..... Không được..... Buổi tối cha muốn mang ta đi..... Đi dự tiệc.....”

Trương Đại Cầu nói: “Tướng công chờ người trở về, sau đó chúng ta..... Ân..... làm cái kia.....”

Gió nhẹ từ từ thổi hơi ấm ngày xuân, những lời âu yếm ái muội triền miên kia phiêu phiêu phát phát ở trong gió nghe không rõ ràng.

Mang đau đớn kiếp trước hay kiếp này đi, tiêu tán bên trong mưa hoa ngập trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hom-nay-tuong-quan-muon-cao-phan>